

THIÊN ĐĂNG

Nguyên tác : **Cổ Long**

Tập 12

Hồi 29

Thần Công Giải Nguy

Thì hàng đang nghĩ ngợi thì thấy Lãnh Ngưng Hương đến chân một vách đá, ra hiệu cho chàng dừng lại.

Lý Tồn Hiếu định thần, ngưng mục nhìn về phía trước

Cách đó chừng ba mươi trượng có một đầm nước khá rộng, hai bên bờ toàn cỏ thụ rậm rạp, mặt sau đầm tiếp liền núi đá cao, phủ đầy mây song, một thác nước từ trên vách đá đổ ầm ầm xuống đầm

Nhìn cảnh, chợt liên tưởng đến hai câu thơ của Lý Bạch:

Phi lưu trực há tam thiên xích,

Nghi thị ngân hà lạc cửu thiên

Đương nhiên ba nghìn thước chỉ là ngoa ngữ. Thi nhân ai không ngoa ngữ ?

Tiểu Thúy bước lên một bước thấp giọng hỏi:

- Lãnh cô nương, có người ư ?

- Cuối thác nước kia bắt đầu con đường tắt tới Miêu Cương Bát Động. Vì cần phải qua chiếc đầm này mới tới được đường tắt đó, ta cho rằng nhất định ở đây chúng có bố trí trạm canh.

Lý Tồn Hiếu vận hết thính lực và nhãn lực quan sát một lúc rồi lắc đầu:

- Không có người, tôi không phát hiện ra có động tĩnh nào.

Lãnh Ngưng Hương ngờ vực nói:

- Đây là nơi trọng yếu lẽ nào chúng không bố trí phòng thủ...

Chợt nghe Tiểu Thúy kêu lên:

- Ôi... Chim nhỏ quá ! Sao lại có loại chim tí xiu như thế ?

Lãnh Ngưng Hương theo ánh mắt Tiểu Thúy nhìn lên, chỉ thấy gần bờ đầm nơi hai cây cỏ thụ giao nhau tạo thành lối đi hẹp có một bầy chim cực nhỏ không biết bay đến từ lúc nào đang quần tụ phi vũ, từ xa nhìn lại càng giống như một đám mây đen xoáy tròn, chỉ có màu sắc hơi khác là không phải đen mà là màu xanh lục.

Nàng thốt lên kinh hãi:

- Không phải chim đâu ! Chính là ong đấy.

Tiểu Thúy càng kinh hãi:

- Ong ư ? Trên đời có thứ ong to đến thế sao ?

Quả nhiên nhìn kỹ lại thì đúng là ong thật, con nào con nấy to hơn ngón tay cái.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Giống ong này cực độc, chỉ ở Miêu Cương mới có. Bất luận người hay thú, chỉ cần bị nó đốt một mũi thì đừng mong sống sót. Nguy hiểm nhất là hễ thấy có sinh vật sống là chúng tấn công ngay và truy đuổi tới cùng, chỉ đến khi sinh vật đó chết hẳn mới thôi. Bởi thế người hay thú khi thấy loại ong này đều kinh hồn bạt vía tránh thật xa...

Tiểu Thúy lè lưỡi nói:

- Có thứ vật lợi hại đến thế sao? Nhìn kìa, chúng giữ triệt lấy yếu lộ như thế, làm sao chúng ta đi qua được ?

- Đó là chúng ta mới thấy một đàn, có thể vẫn còn nơi khác nữa...

Tiểu Thúy vội hỏi:

- Trong rừng ư ?

- Có khả năng như thế. Nếu chỉ một đàn thì còn dễ ứng phó. Giả sử còn một đàn khác trong rừng thì phiền phức lắm...

- Có phải đó là bố trí của Miêu Cương Bát Động hay chỉ tình cờ ?

- Chắc là chúng được bố trí. Nhưng để đến gần chút nữa xem có đúng là thứ vật nuôi không ?

Nói xong thận trọng bước lên.

Lý Tồn Hiếu vội ngăn lại:

- Khoan đã ! Cô nương định thử bằng cách nào ?

Lãnh Ngưng Hương quay lại nhìn chàng cười đáp:

- Chàng yên tâm đi ! Thiếp biết thứ vật này lợi hại lắm, chẳng dại gì lấy thân mình mà thử đâu, mà sẽ dùng độc công độc để xem nó độc hơn hay độc vật của Phi Thúy Cốc độc hơn.

Chốc lát nàng đã tới gần thêm mười trượng, cúi mình thấp xuống ra hiệu cho hai người đi sau mình dừng lại nói:

- Không thể đến gần thêm nữa. Loại này cả thính giác lẫn khứu giác đều tinh nhạy lắm, chỉ cần chúng phát hiện được chúng ta thì không ai sống sót thoát khỏi đây đâu.

Nói xong nàng đưa cao tay trái lên.

Lập tức bấy ong có mục tiêu nhằm bàn tay trái của Lãnh Ngưng Hương rào rào bay đến chẳng khác gì một trận cuồng phong.

Nhưng khi cách chừng hai ba trượng, toàn bộ bấy ong thay nhau rơi xuống cỏ, hết lớp này đến lớp khác, sau một lúc không còn con nào bay lên nữa, tiếng vo ve cũng lặng ngắt.

Nét mặt Lãnh Ngưng Hương giãn ra, nàng thích thú mỉm cười:

- Rốt cuộc thì chúng vẫn không độc bằng độc chất của Phỉ Thúy Cốc.

Chợt Tiểu Thúy kéo Lãnh Ngưng Hương nói khẽ:

- Cô nương có người !

Lãnh Ngưng Hương ngừng bật nhìn tới trước. Bờ tả đầm nước có một người từ rừng cây bước ra, tướng mạo rất hung ác.

Đó là một lão nhân chừng năm sáu mươi tuổi, người gầy nhom, râu tóc đỏ, mặt tái xanh, mắt lồi mũi hếch, miệng rộng hoác như kéo dài tới tận mang tai, lại thêm hai cái răng nanh lòi ra khỏi môi chĩa xuống như nanh lợn rừng.

Lão nhân khoác một chiếc áo ngắn, cứng queo không phải bằng vải mà là một thứ da đặc chế.

Lãnh Ngưng Hương chợt thấp giọng nói:

- Chính hắn là người nuôi ong đó.

Chỉ thấy đôi mắt của lão quái nhân nhìn lão liên bốn phía với ánh mắt hung dữ nhìn thật đáng sợ.

Tiểu Thúy hỏi:

- Cô nương, hắn tìm gì thế ?

- Chắc hắn tìm người đã giết vật nuôi của hắn.

Lúc này đôi mắt lồi của lão quái nhân lấy trong túi ra một ống nhỏ ghé vào miệng thổi lên mấy tiếng quái dị.

Lãnh Ngưng Hương nhú mày nói:

- Hắn gọi rắn đến tập kích chúng ta.

Nữ nhân rất hiếm người không sợ rắn.

Tiểu Thúy vừa nghe nói đã hốt hoảng áp sát vào Lãnh Ngưng Hương.

Lãnh Ngưng Hương vuốt nhẹ vai cô ta nói:

- Đừng sợ ! Loại rắn xoàng ở đây ta còn đối phó được.

Rồi quay sang bảo Lý Tồn Hiếu:

- Chàng hãy cẩn thận. Loại rắn ở Miêu Cương này cực độc, tốt nhất đừng để chúng tới gần.

Lý Tồn Hiếu gật đầu:

- Tôi sẽ theo lời cô nương .

Lãnh Ngưng Hương phất tay lên vẩy nhẹ một lát, rắc một thứ bột trắng quanh chỗ ba người thành vòng tròn đường kính hơn trượng cười nói:

- Để xem độc xà có lợi hại hơn ong độc không ?

Đúng lúc đó chợt nghe tiếng phun phì phì rất đáng sợ khắp bốn phía từ xa tới gần.

Tiểu Thúy lo lắng nói:

- Đến rồi !

Lãnh Ngưng Hương gật đầu:

- Quả thật không ít ! Lão quái này chắc nhặt nhanh hết độc xà của toàn Miêu Cương cũng nên...

Đã có thể trông thấy hàng trăm con rắn đủ màu đủ cỡ với hình thù khác nhau vô cùng gớm ghiếc từ xa lao tới ba người.

Tiểu Thúy quá sợ hãi nhắm nghiền mắt lại, người run lẩy bẩy.

Nhưng đàn rắn đến cách ba người chừng một trượng thì dừng lại không tiến lên nữa.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Thứ bột trắng có công hiệu rồi ! Chúng không dám bò qua vòng phấn độc đó, chỉ không biết giữa hai thứ độc khắc chế nhau được bao lâu.

Lúc này chợt lão quái nhân thổi chiếc ống càng nhanh, âm thanh nghe càng rộn rã.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Hấn giục bây rắn đó ! Có lẽ hấn còn chưa phát hiện được ba chúng ta nấp ở đây.

Lý Tồn Hiếu chợt hỏi:

- Lãnh cô nương, nếu không chế được lão quái kia thì có thể làm giải tán được bây rắn không ?

Lãnh Ngưng Hương gật đầu:

- Đương nhiên là được rồi ! Rắn không có đầu thì phải chạy thôi, còn người kia cũng là đầu rắn vậy, chỉ cần khống chế hấn là bấy rắn phải tan tác. Tuy nhiên khoảng cách từ đây tới chỗ hấn khá xa, chàng có cầm chắc khống chế được không ?

- Cứ phải thử xem đã.

Chàng nói xong đề một hơi thực khí rồi vận hết công lực vào ngón trỏ tay phải hết sức phóng ra.

Chỉ lực thật vô cùng uy mãnh xé không khí cuộn cuộn lao tới.

Lão quái nhân biến sắc, hốt hoảng dùng ống tiêu vung vẩy quanh người nhằm bảo vệ các chỗ huyết đạo.

Lãnh Ngưng Hương nhin cười nói:

- Lão quái thật ngốc, cứ tưởng là ám khí.

Chỉ nghe bộp một tiếng, ống trúc trúng phải chỉ lực vỡ tan.

Lão quái nhân tái xám mặt mày, vội lùi lại mấy bước...

Lãnh Ngưng Hương cười nói:

- Tốt rồi ! Tuy không đả thương được hấn nhưng cũng hủy được ống trúc vậy là hấn không còn công cụ điều khiển rắn nữa.

Chợt nghe lão quái nhân gọi to:

- Cao nhân từ đâu tới Miêu Cương, sao không hiện thân diện kiến một lúc ?

Tuy lão nói bằng giọng khàn khàn rất khó nghe nhưng vẫn phát âm bằng Hán ngữ rất rõ.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Thế cũng coi được, lão ta chưa phải người hồ đồ. Đã thế chúng ta cứ đứng lên nói chuyện, đừng để lão coi thường người Trung Nguyên lượng hẹp hòi.

Bấy giờ Tiểu Thúy đã bình tĩnh lại từ lâu, cả ba cùng đứng dậy.

Lão quái nhân ngạc nhiên nói:

- Thì ra có tới những ba vị. Vị nào vừa hủy ống trúc của lão phu ?

Lý Tồn Hiếu đáp:

- Tôi !

- Thì ra chỉ là một vị hậu sinh... Chiếc ống trúc đó của lão phu là thứ đặc sản của Miêu Cương tinh chế, xưa nay không có binh khí gì có thể làm tổn hại nó. Người đã dùng thứ ám khí gì lợi hại thế ?

Lãnh Ngưng Hương cười to nói:

- Có lẽ người cũng không tin. Vị đó dùng chỉ lực mà thôi.

- Chỉ lực ư ?

Lão quái nhân sửng sốt hỏi rồi chợt lắc đầu nói:

- Người đoán không sai, lão phu đâu dễ tin ? Tiểu hậu sinh kia mới bao nhiêu tuổi, thụ nghệ mấy năm mà có bản lĩnh đó chứ ? Lão phu sống gần trọn đời người mà chưa từng nghe ai nói có người dùng chỉ lực công xuất ra tới cự ly mười trượng với uy lực kinh nhân đến thế !

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Tin hay không tùy người vậy ! Cũng có thể đây là lần đầu tiên người được tai nghe mắt thấy.

Lão quái nhân hấp háy đôi mắt lồi, hỏi tiếp:

- Tiểu hậu sinh, bầy ong quý của lão phu nuôi cũng do người giết phải không ?

Lãnh Ngưng Hương đáp:

- Không phải. Đó là do ta. Ta chỉ lấy độc công độc thủ xem thôi, không ngờ bầy ong chưa kịp thì độc đã...

Lão quái nhân mở to mắt hỏi:

- Nha đầu, người biết dùng độc ?

- Không sai !

- Cũng là người chuyên dụng độc?

- Đúng thế !

- Nhưng theo lão phu biết thì hiện khắp võ lâm không có ai chỉ chuyên dụng độc...

Lãnh Ngưng Hương cười đáp:

- Nhưng ở Phỉ Thúy Cốc thì ai cũng chuyên dụng độc.

Lão quái nhân biến sắc hỏi:

- Nha đầu, người họ gì ?

- Họ Lãnh !

Hai chiếc răng nanh thò ra ngoài của lão quái nhân chợt nghiêng lại, hỏi:

- Lãnh Vô Cấu là người thế nào của người ?

- Lãnh cốc chủ là thân mẫu của ta.

Lão quái nhân nghe nói mặt tái mét, quay phắt lại co chân chạy biến vào rừng.

Lý Tồn Hiếu thấy vậy ngăn người ra vì kinh ngạc.

Tiểu Thúy hỏi:

- Có chuyện gì thế ? Vì sao lão quái nhân nghe cô nương nói đến Lãnh cốc chủ của Phỉ Thúy Cốc đã khiếp vía bỏ chạy như ma đuổi thế kia ?

Lãnh Ngưng Hương cũng mở to mắt nhìn theo bóng lão quái nhân một lúc rồi nói:

- Ta biết hắn là ai rồi !

Tiểu Thúy vội hỏi:

- Cô nương, hắn là ai thế ?

- Hai mươi năm trước, lúc đó gia mẫu đang ở Ngũ Chỉ Sơn ngoài Nam Hải, đã độc đấu với Nam Hải Nhị Hung giết được một tên còn tên kia chạy mất, tìm nhiều năm nhưng không thấy. Rất có thể lão quái nhân này chính là một trong hai tên Nam Hải Nhị Hung thoát chết. Theo lời gia mẫu thì năm xưa Nam Hải Nhị Hung cũng nuôi dưỡng không ít độc vật ở Ngũ Chỉ Sơn. Nếu đúng là hắn thì chỉ e chúng ta gặp không ít phiền phức.

Tiểu Thúy hỏi:

- Hắn đã sợ đến bỏ chạy bán sống bán chết như vậy cô nương còn sợ gì phiền phức gì nữa ?

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu:

- Nam Hải Nhị Hung vốn tính cực kỳ tàn bạo. Nhất định hắn ghi khắc mối thù năm xưa, nhất là việc gia mẫu đã phá sào huyệt của hắn với biết bao công phu nuôi dưỡng vô số độc vật, hắn không dám đến Phỉ Thúy Cốc tìm cừu, nhưng nếu thấy một mình ta đến đây, nhất định hắn sẽ tìm trăm phương nghìn kế để đối phó.

Tới đó nàng quan sát xung quanh khi đã yên trí không có một con rắn nào lớn vồn nữa mới nói:

- Đàn rắn không còn hiệu lệnh đã tản mác cả rồi. Chúng ta đi thôi.

Rồi thận trọng dẫn hai người tiến về phía thác nước.

Tiểu Thúy vẫn còn sợ, quan sát xung quanh thật kỹ mới đi sát vào người Lãnh Ngưng Hương.

Họ tới tận thác nước vẫn không gặp sự cố gì xảy ra, lúc đó mới thật yên tâm.

Tiểu Thúy nhìn thác nước một lúc chợt hỏi:

- Cô nương bảo rằng đường tắt bắt đầu từ phía sau thác nước này ư ?

- Đúng thế. Sau thác nước có một động khẩu, đó là đầu mút của con đường tắt bí mật.

Thác nước dội xuống âm âm nghe thật dữ dội tạo thành những cột nước bắn xa tới bốn năm trượng.

Cả ba người gần như điếc đặc chỉ dùng tay làm ám hiệu men theo bờ dầm vòng ra sau ngọn thác, quả nhiên thấy hiện ra một động khẩu xung quanh mọc đầy rêu, nếu lỡ trượt chân rơi xuống nước thì lập tức sẽ bị ngọn thác nhấn chìm.

Lý Tồn Hiếu quát to để cố át tiếng thác chảy:

- Để tôi lên trước, rủi có rơi xuống còn xoay sở được, nếu yên ổn thì sẽ kéo hai người vào động.

Lãnh Ngưng Hương gật đầu:

- Cũng chỉ có cách ấy. Nhưng chàng phải cẩn thận, biết đâu trong động còn có cạm bẫy hoặc độc vật nào đó.

Lý Tồn Hiếu gật đầu rồi từ mỏm đá nhô ra nhảy băng qua thạch động bám vào một tảng đá.

Tảng đá có được nước mài nhẵn, không có rêu nên mới bám vào là giữ được trầm ổn ngay.

Nhưng với khoảng cách chừng ba trượng, phải chọn vị trí đặt chân thật chính xác.

Việc đó đối với người có võ công tuyệt đỉnh như Lý Tồn Hiếu thì không khó lắm, nhưng đối với Tiểu Thúy lại là chuyện rất khó khăn và nguy hiểm.

Trước hết chàng đưa mắt quan sát trong động.

Từ động khẩu trở vào rất sạch sẽ khô ráo, trong phạm vi mười trượng không thấy có gì khả nghi, còn xa hơn nữa thì tối đen không thấy gì.

Lý Tồn Hiếu chọn chỗ đứng vững chắc gần phiến đá rồi quay ra ngoài vẫy tay.

Người nhảy vào tiếp theo là Tiểu Thúy.

Cô ta hơi do dự một chút rồi lao người bay vút qua khoảng cách ba trượng đặt được chân vào tảng đá, nhưng còn chưa đứng vững thì Lý Tồn Hiếu đã chộp lấy cánh tay đẩy vào trong động.

Nhờ lực đẩy đó, Tiểu Thúy đáp xuống động khẩu an toàn.

Lãnh Ngưng Hương cũng bằng cách đó vào được động khẩu.

Ở đây thanh âm của thác nước càng lớn, Lý Tồn Hiếu phải dùng truyền âm nói vào tai hai người :

- Tiếng thác to quá, các giác quan đều bị ngăn cản, nếu có gì bất trắc cũng khó mà phát hiện vì thế chúng ta cần phải đặc biệt cẩn thận mới được.

Nói xong đi trước vào động.

Lãnh Ngưng Hương cầm tay Tiểu Thúy bước vào theo.

Vào sâu chừng mười trượng, trước mặt bỗng tối om, Lý Tồn Hiếu phải vận hết mục lực mới nhận ra sự vật.

Bên trong động vẫn khô ráo sạch sẽ.

Động càng vào càng rộng, nhưng quanh co.

Ba người thận trọng bước đi vừa quan sát thật kỹ nhưng không thấy loại cạm bẫy nào nguy hiểm, trong lòng đều thầm ngạc nhiên không hiểu vì chỗ này quá bí mật nên đối phương yên chí địch nhân không thể lọt vào hay vì một lý do gì khác ?

Tuy vậy, cả ba đều không dám sơ suất, vận công bảo vệ các huyết đạo, thận trọng tiến lên.

Tiếng thác nước càng lúc càng nhỏ, chứng tỏ họ đã vào thật sâu trong động.

Chừng sau thời gian một bữa cơm, chợt phía sau sáng dần.

Tiểu Thúy mừng rỡ nói:

- Hết động rồi !

Lãnh Ngưng Hương gật đầu:

- Có lẽ thế !

Tiểu Thúy ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương chưa đi qua thạch động này sao ?

Lãnh Ngưng Hương cười đáp:

- Cô ngốc này... Ta chỉ căn cứ vào lời khai của một tên người miêu mới bắt được hôm qua mà biết có thạch động này chứ đã vào đây bao giờ đâu.

Nói xong câu thì ba người đã thấy động khẩu ngay trước mặt cách chừng mười trượng.

Từ đáy động rất đẹp, chỉ cao nửa người, rộng vừa đủ một người lom khom đi lọt Lý Tồn Hiếu đi trước, vừa lò dò tiến từng bước, vừa vận công vào song chưởng đề phòng bất trắc.

Tiểu Thúy hỏi:

- Cô nương bên ngoài thạch động đã là Miêu Cương Bát Động rồi ư ?

- Có lẽ thế ! Tên người Miêu chỉ nói rằng đi hết con đường tắt này là tới Miêu Cương Bát Động chứ không nói bao xa. Ta cũng không hỏi cận kề.

Lý Tồn Hiếu ra đến động khẩu, chợt ngơ ngác kêu lớn:

- Ngoài động không phải là Miêu Cương Bát Động.

Bấy giờ Lãnh Ngưng Hương và Tiểu Thúy cũng vừa tới động khẩu nhìn ra, chỉ thấy động khẩu mà họ đang đứng nằm chênh vênh giữa vách đá và bên dưới là khe sâu thăm thẳm không thấy đáy.

Phía đối diện cách chừng bốn mươi trượng cũng có một động khẩu khác nằm giữa vách đá dựng đứng giống hệt như bên này, từ chỗ họ đang đứng có một chiếc cầu chỉ bằng sợi mây song lớn nối sang cửa động đối diện. Chiếc cầu mây nhìn thật mong manh, đưa lắc lư theo gió

Tiểu Thúy ngẩn ngại hỏi:

- Cô nương có dám qua không ?

- Đương nhiên là dám, vì không còn biện pháp nào. Chỉ sợ rằng ra đến giữa cầu mà xảy ra chuyện gì bất trắc thì thật hỏng.

Tiểu Thúy lo lắng thốt lên:

- Có thể không ?

- Cái đó thì chưa biết được. Từ thác nước tới đây chúng ta chưa gặp trở ngại gì, nhưng phải luôn luôn đề phòng có mai phục.

Lý Tồn Hiếu quan sát ngoài cửa động một lúc rồi quay lại nói:

- Khe núi sâu lắm, không nhìn thấy đáy.

Tiểu Thúy lại càng kinh hoảng.

Lãnh Ngưng Hương nhìn cô ta nói:

- Khi nào đi người đừng nhìn xuống chân là sẽ không sợ đâu.

- Dạ ! Đi với cô nương, tiểu tỳ sẽ không sợ.

Lý Tồn Hiếu nêu ý kiến:

- Để đề phòng bất trắc, chúng ta không nên qua đồng thời một lúc. Tôi sẽ qua trước. Chờ khi tôi tới được động khẩu bên kia rồi thì hai vị hãy qua cầu.

Dứt lời bước ra cửa động.

Lãnh Ngưng Hương nói với theo:

- Chàng hãy cẩn thận !

Lý Tồn Hiếu không trả lời. Chàng đến cửa động, vững chãi đạp lên sợi mây song dài ba bốn chục trượng rồi lập tức thi triển khinh công bước đi như hành vân lưu thủy sang vách đá bên kia.

Tiểu Thúy thán phục nói:

- Lý gia thật không hổ danh là đệ tử chân truyền của hai vị kỳ nhân dương thế ! Chỉ cần xem qua thân pháp khi qua cầu cũng đủ biết không ai sánh kịp.

Bấy giờ Lý Tồn Hiếu từ động khẩu bên kia vẫy tay gọi sang:

- Hai cô nương qua cầu đi !

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Tiểu Thúy đi trước, ta sẽ đi sau bảo vệ cho.

Tiểu Thúy dạ một tiếng rồi đạp lên sợi mây, tay cầm chắc thanh vịn, phải một lúc chân mới hết run, bắt đầu bước từng bước tiến sang.

Lãnh Ngưng Hương thì bước chân vững chãi hơn, mắt vừa nhìn sợi mây vừa để ý trông chừng Tiểu Thúy đi trước.

Sau hết thời gian tuần trà, cả hai mới bước chân tới thạch động.

Tiểu Thúy mặt tái mét, thở phào nói:

- Tiểu tỳ sợ muốn chết.

Lãnh Ngưng Hương cười nói:

- Dù sao cũng đã qua được cầu an toàn rồi. Chúng ta nghỉ ngơi một lúc rồi đi tiếp.

Tiểu Thúy nhìn xuống khe núi sâu thẳm, lắc đầu:

- Vừa rồi tiểu tỳ không dám nói, nếu có người mai phục ở đây, chờ chúng ta đến giữa cầu rồi cắt đứt sợi mây tất không tránh khỏi phân thân nát cốt.

Ba người nghỉ một lát rồi tiếp tục lên đường.

Vẫn do Lý Tồn Hiếu đi trước dẫn đường, Lãnh Ngưng Hương cầm tay Tiểu Thúy bước theo.

Đi sâu vào động chừng ba mươi trượng, Lý Tồn Hiếu đột nhiên dừng lại.

Lãnh Ngưng Hương hỏi:

- Phía trước có gì hay sao ?

Lý Tồn Hiếu nhỏ giọng đáp:

- Tôi nghe hình như ở vách tường bên trái có âm thanh giống sắt thép chạm nhau.

Lãnh Ngưng Hương lắng tai nghe một hồi mới nghe thấy.

Đúng thế, thanh âm phát ra rất nhỏ và dứt quãng, nhưng giống như loại binh khí bằng thép chạm nhau.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Âm thanh khá gần, nhưng cách tường nên nghe không rõ lắm. Chẳng lẽ có mật thất ?

Tiểu Thúy cầm thanh chủy dao gõ vào tường hai tiếng.

Lập tức nghe tiếng người nói:

- Đồ vật đáng chết kia ! Đến cả các người cũng dám khi phụ ta. Sẽ có ngày ta thoát được nơi giam cầm này, ta sẽ tẩy huyết Miêu Cương, giết sạch không còn một mống.

Tiểu Thúy thì thầm hỏi:

- Ai thế ?

Lãnh Ngưng Hương cũng không khỏi ngạc nhiên, lắc đầu đáp:

- Không ngờ sau vách đá này còn có người. Chắc ông ta bị người của Miêu Cương Bát Động bắt giam vào mật thất.

Lý Tồn Hiếu ngẫm nghĩ một lát rồi đề một hơi thực khí dùng thuật truyền âm nói:

- Chúng tôi không phải người Miêu đâu, các hạ là ai ?

Tiếng trả lời như thực như hư, nửa xa nửa gần, nhưng vẫn nghe ra âm thanh Hán ngữ rõ ràng:

- Ở Miêu Cương này Hán nhân so với người Miêu còn tàn bạo thâm độc hơn. Nếu người chưa biết ta là ai thì cứ hỏi động chủ các người khắc biết.

Lý Tồn Hiếu nói tiếp :

- Các hạ hiểu lầm rồi. Chúng tôi từ ngoài mới vào đây.

Giọng nói lại vang lên:

- Đã là Hán nhân ở Miêu Cương này thì ai lại không từ ngoài vào.

- Nhưng chúng ta không phải là người của Miêu Cương Bát Động.

Đó là tiếng của Lãnh Ngưng Hương.

Người kia ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào ? Lại còn cả nữ nhân nữa ư ? Cho dù không phải là người của Miêu Cương Bát Động tất cũng là bằng hữu của chúng.

Lãnh Ngưng Hương lại trả lời:

- Cứ theo tình hình trước mắt thì chúng ta với Miêu Cương Bát Động là địch chứ không phải là bạn.

- Cái gì mà cứ theo tình hình trước mắt ? Địch là địch, bạn là bạn chứ sao lại phải theo tình hình? Các người là thứ cỏ rác, gió chiều nào theo chiều ấy hay sao ?

Lãnh Ngưng Hương đáp:

- Chúng ta đến đây để tìm một vật vốn không có liên quan gì đến Miêu Cương Bát Động, nhưng chúng lại ngăn trở chúng ta...

- Vậy thì ta hiểu rồi. Nếu chúng không ngăn trở các người thì các người không đối địch với chúng chứ gì?

- Đúng thế. Miêu Cương là dị vực. Thân ở nơi đất người thì không ai chuốc thêm phiền hà vào người.

- Người thật thà đấy ! Theo ta biết thì Miêu Cương Bát Động không tha cho bất cứ ngoại nhân nào đặt chân vào Miêu Cương đâu. Các người đã không phải là người của chúng, tất phải đối địch.

- Nếu tình thế bắt buộc thì chúng ta cũng phải chấp nhận đối địch thôi.

Người kia chợt cười nói:

- Theo phương hướng mà phán đoán thì các người đang ở sơn động, đó là con đường tắt duy nhất từ ngoài thông vào Miêu Cương Bát Động. Các người đã tới được đây, há còn đối đầu với chúng?

Lãnh Ngưng Hương đáp:

- Chỉ vì chúng tôi bắt được một người Miêu. Hắn đã khai ra con đường tắt này.

- Biết thì có thể biết, nhưng vào được tới đây lại là chuyện không dễ ! Ta biết rằng trước động khẩu ở Hắc Long Đàm bố trí rất nhiều độc vật.

- Những thứ đó chúng tôi đều đã lãnh giáo. Có thể các hạ không tin, nhưng người nuôi những thứ độc vật đó đã hoảng sợ bỏ chạy.

- Các người có thể đối phó với độc vật ư ?

Lãnh Ngưng Hương hỏi:

- Trên thực tế, chẳng phải chúng tôi đã bình an vào được tới đây sao ?

Người kia nói:

- Cái đó thì không sai ! Chỉ là ai biết được chúng đã để cho các người vào...

- Các hạ đa nghi quá ! Chúng tôi với các hạ chưa quen biết, cả bây giờ còn chưa thấy mặt mũi ra sao, việc gì chúng tôi phải lừa dối chứ ?

Hình như câu nói đó đã tác động đến người kia, hồi lâu mới nói:

- Không kể các người đến đây tìm vật gì, cho dù là cành cây ngọn cỏ, nhưng Miêu Cương Bát Động quyết không để cho các người thoát ra khỏi đây. Miêu Cương không phải là chỗ tốt lành đâu, Miêu Cương Bát Động lại đầy rẫy quân tà ác, đâu cũng có hiểm họa rình rập. Các người không đối địch với chúng nổi đâu. Ta khuyên các người hãy quay lại, bây giờ còn kịp...

Tiểu Thúy gấp giọng:

- Xem ra vị này không phải kẻ ác.

Không ngờ người kia nói:

- Đương nhiên ta không phải là kẻ ác. Nếu ta quả là kẻ xấu thì đã hòa nhập với chúng rồi, sao phải bị giam khốn ở đây đến nỗi cầu sống không được, muốn chết chẳng xong ?

Lãnh Ngưng Hương đưa mắt nhìn Lý Tồn Hiếu.

Chàng lại dùng thuật truyền âm nói:

- Các hạ bị Miêu Cương Bát Động giam ở đây?
- Không sai !
- Xin hãy nói cần phải làm thế nào để thấy được các hạ ?
- Chỉ một chữ thôi ! Rất khó !
- Cho dù khó cũng nên tìm cách giải quyết chứ ?
- Xem ra người có khí phách đấy !
- Các hạ quá khen !
- Người muốn gặp ta?
- Trong tình cảnh này, phần lớn đều có ý đó.
- Nghĩa là do hiếu kỳ?
- Tôi không phủ nhận, tuy nhiên không phải hoàn toàn chỉ là hiếu kỳ. Chủ yếu là tôi muốn nghĩ xem có cách gì để cứu các hạ thoát khỏi cảnh giam cầm này hay không.

Người kia cất tràng cười quái dị mới nói:

- Người muốn giúp ta thoát khốn ư ? Nhưng vì sao mới được? Chúng ta chưa hề quen biết...

Lý Tồn Hiếu đáp:

- Thì chính các hạ đã nói Miêu Cương Bát Động đầy rẫy quân tà ác, ở đâu cũng có hiểm họa rình rập là gì ? Các hạ cũng nhận mình không a dua theo bọn xấu nên mới bị giam cầm. Chỉ có lý do đó cũng đủ giúp các hạ rồi.

- Thế nhưng ta đã gặp không ít kẻ miệng nhân từ mà bụng hiểm sâu.
- Các hạ đã cầu sống không được, muốn chết chẳng xong thì còn sợ gì bị mắc phải thủ đoạn hiểm ác nữa?

- Đó chỉ là nói ngoài miệng thôi, dù sống thế nào vẫn hơn là phải chết. Cho dù sâu kiến cũng còn ham sống, huống chi là người ? Cho dù còn một chút hy vọng, người ta vẫn không muốn chết.

- Nếu đã vậy, chúng tôi cũng không dám ép.

Người kia trầm ngâm một lúc rồi chợt hỏi:

- Người bao nhiêu tuổi?

- Các hạ hỏi làm gì?

- Ta chỉ muốn biết một chút thôi. Thế nào? Người không muốn nói?

Lý Tồn Hiếu đáp:

- Thư hữu vị hồi kinh ngã độc, sự vô bất khả đối nhân ngôn. Tuổi tác thì có gì mà không muốn nói? Tôi hai mươi tuổi.

- À... thì ra là một tiểu oa nhi...Thôi được anh bạn trẻ !Đa tạ người. Người hãy tiết kiệm tâm lực. Đừng nói người không thể thấy được ta, cho dù thấy được cũng không thể nào giúp ta thoát khổ.

Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Chẳng lẽ cái đó quan hệ đến tuổi tác hay sao?

- Đương nhiên là có quan hệ. Ít ra ta thấy thế. Vì công lực võ học của mỗi người liên quan đến tuổi tác. Người mới hai mươi tuổi, cho dù luyện võ từ khi nhỏ cũng mới mười mấy năm thôi...

- Vậy các hạ niên kỷ bao nhiêu?

- Ta bị giam trong hang núi này ngày cũng như đêm, ngửa bàn tay không thấy vì thế chẳng biết đã ở đây bao lâu rồi. Nhưng áng chừng thì ta độ sáu mươi tuổi.

- Vậy thì xin gọi các hạ một tiếng lão nhân gia vậy. Người nào đã bắt lão nhân gia giam ở đây? Hẳn bao nhiêu tuổi ?

- Hẳn mới hơn bốn mươi. Nhưng người hỏi làm gì ?

Lý Tồn Hiếu hỏi lại:

- Lão nhân gia đã sáu mươi tuổi tất công lực võ học rất thâm hậu, làm sao còn bị người mới bốn mươi tuổi bắt giam ở đây mà không thoát ra nổi ?

Câu phản vấn thật đích đáng khiến cả Lãnh Ngưng Hương và Tiểu Thúy đều phì cười.

Người kia đáp, giọng có phần tức giận:

- Anh bạn trẻ ! Người cũng giỏi mồm mép lắm đấy ! Ta có thể cho người biết tên súc sinh kia vừa dùng thủ đoạn gian trá, vừa dụng độc ám toán chứ nếu không thì làm sao giam nổi ta ? Hừ, cho dù suốt đời hẳn cũng đừng hòng.

- Cứ theo lời lão nhân gia thì nhất định ngài là một vị cao nhân trong võ lâm. Nếu vậy lão nhân gia tất biết rằng công lực võ học không liên quan nhiều đến tuổi tác.

- Anh bạn trẻ. Bây giờ không phải là lúc để chúng ta tranh biện. Và cũng không phải chỗ để tranh luận.

- Đúng thế. Nhưng tôi có lòng muốn giúp đỡ, tại sao lão nhân gia không để tôi thử xem ?

Lặng đi một lúc, người kia mới nói:

- Thôi được ! Anh bạn trẻ, chẳng phải ta muốn làm khó cho người đâu. Vì chính người đã tự nguyện. Nếu gặp phải chuyện phiền phức thì nhớ đừng trách ta...

Dừng một lúc lại tiếp:

- Căn cứ vào âm thanh thì có thể xác định người đang đứng đối diện với ta. Vách đá ngay trước mặt người có thể di động, người thử đẩy nó xem.

Nếu phiến đá có thể di động được tất phải có kẻ hở. Nhưng vì trong động quá tối nên không thể tìm được kẻ hở nào.

Lý Tồn Hiếu đến sát tường sờ một lát rồi nói:

- Lão nhân gia, phiến đá này chỉ e nặng không dưới nghìn cân.

- Phải đó. Người nói không sai. Khối đá đó vừa chẵn một nghìn cân. Ngày trước lúc chúng giam ta phải dùng tới hai ba mươi tên người Miêu vạm vỡ mới đặt được phiến đá vào đó.

- Lão nhân gia hãy để tôi suy nghĩ một chút nó đẩy ngang hay đẩy ra vào...

- Người suy nghĩ hợp lý đấy ! Hai đầu trên và dưới phiến đá đều có trụ để xoay được...

- Nếu vậy thì việc không đến nỗi quá khó.

Nói xong chàng vận hết mười hai thành công lực vào hai cánh tay xong lùi một bước mới tiến lên dùng hết sức đẩy mạnh.

Lập tức khối đá nghìn cân chuyển động, một nửa bị đẩy vào trong, nửa đối diện lại mở ra ngoài

Giọng nói bên trong đầy hoảng hốt:

- Thanh niên nhân ! Người là thần hay người ?

Lý Tồn Hiếu vẫn tiếp tục vận công đẩy, không trả lời.

Lãnh Ngưng Hương đáp thay:

- Lão nhân gia, chàng là người, duy có khác là thụ nghệ từ danh môn.

Người kia hỏi:

- Tiểu cô nương, vị bằng hữu đó xuất thân từ môn phái nào?

Lãnh Ngưng Hương không đáp.

Người kia chợt sung sướng kêu lên:

- Mở được rồi !

Bấy giờ phiến đá được đẩy ra hai bên tạo thành hai nửa, một nửa mở vào trong thạch thất, còn nửa kia mở ra ngoài thạch động.

Thế nhưng bên trong vẫn tối om không trông thấy gì.

Lãnh Ngưng Hương hỏi:

- Lão nhân gia đang ở đâu?

- Ta đang ở trước mặt cô nương đây, bị giam ở đây suốt mấy chục năm, ta đã quen nhìn trong bóng tối, bởi thế tuy các người không thấy ta nhưng ta lại thấy các người. Tiểu cô nương, người thật là một bậc kỳ nữ phong hoa tuyết đại, đẹp nhất trong số các nữ nhân mà ta được gặp trong đời.

Lãnh Ngưng Hương đỏ mặt đáp:

- Lão nhân gia quá khen.

Người kia lại tiếp:

- Vị tiểu bằng hữu kia nhân phẩm cũng thật xuất chúng, tuấn mỹ hiếm có. Vị đó là người thế nào của cô nương ?

Lãnh Ngưng Hương hơi ngượng đáp:

- Chàng... là vị hôn phu...

- À... tốt lắm ! Kim đồng ngọc nữ, tiên lộ minh châu, thật là một đôi trời se ! Ngay đến thiên tiên cũng phải khen ! Ta xin chúc hai vị nhất tu song hảo, sống hạnh phúc đến bạc đầu !

Lãnh Ngưng Hương vừa sung sướng vừa xấu hổ lí nhí nói:

- Đa tạ lão nhân gia ...

Lão nhân trong phòng tối lại hỏi:

- Còn vị cô nương kia ...

Tiểu Thúy liền trả lời:

- Lão nhân gia, tôi là tỳ nữ của cô nương tôi.

- Chủ đã đẹp tỳ cũng đẹp. Cô nương cũng là bậc sắc nước hương trời...

- Không dám...

Lão nhân lại nói:

- Tiểu bằng hữu ! Công lực của người thật kinh nhân mà ta mới thấy lần đầu. Mới rồi vị hôn thê của người nói rằng người xuất thân từ danh môn. Vậy có thể cho ta biết từ môn phái nào không?

Lý Tồn Hiếu đáp:

- Lão nhân gia, điều đó không quan trọng. Điều khẩn thiết hơn là để tôi xem lão nhân gia bị giam khốn thế nào khác nữa.

Lão nhân gia lại hỏi:

- Người đã không muốn nói thì ta không gặng hỏi thêm nữa. Nhưng có thể nói danh tánh của mình không ?

Lý Tồn Hiếu do dự một lát rồi trả lời:

- Lão nhân gia tôi là Lý Tồn Hiếu.

- À... Lý Tồn Hiếu... tên cũng hay thật đấy... Người có nhìn thấy ta không ?

- Chỉ thấy mờ mờ thôi.

- Trong hắc lao này mà còn thấy được đồ vật, ngoài ta ra có lẽ trên đời chỉ còn một mình người thôi. Thanh niên nhân, người bước vào đây.

Lý Tồn Hiếu chậm chậm tiến vào hắc lao. Mới được hai ba trượng đã nghe lão nhân nói:

- Thôi được rồi. Bây giờ người nghe xem đây là âm thanh gì ?

Chợt nghe có tiếng loảng xoảng.

Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Lão nhân gia chỉ bị cùm chân thôi ư ?

- Phải. Còn may là chỉ bị cùm chân. Nếu cùm cả tay nữa thì ta chết đói lâu rồi ! Đôi cùm này làm bằng thép tinh chế đặc biệt của người Miêu, không có thứ thần binh lợi khí nào làm tổn hại được nó. Vậy người có cách gì phá được ?

Lý Tồn Hiếu chợt nghĩ đến ống thổi của lão quái nhân nuôi rắn trong Nam Hải Nhị Hung liền hỏi:

- Có phải đó là thứ hàn thiết không ?

- Chính phải, người biết ư ?

- Để tôi cố thử xem ...

- Để ta giẫm chân phát ra tiếng kêu, người cứ nhằm âm thanh leng keng mà hạ thủ.

Quả nhiên tiếng xúng xoảng vang lên không dứt.

Trước hết Lý Tồn Hiếu cúi xuống sờ vào cùm.

Thì ra đó là một chuỗi xích với những mắt xích lớn bằng cổ tay, đừng nói đó là thép tinh chế, ngay cả loại sắt bình thường lớn như thế cũng khó có thứ dao kềm nào chặt đứt nổi.

Lão nhân lại nói:

- Ta bị hai thứ sắt và đá giam khốn ở đây mấy chục năm. Ai ! Thanh niên nhân, người nếu có thể thì làm đứt chỗ nào cách chân ta một quãng cũng được, việc còn lại để ta tự liệu.

Lý Tồn Hiếu liền vận hết nội công tập trung cả hai thứ thần công Phật, Ma vào hữu chưởng rồi nhằm thẳng sợi xích giáng xuống.

Chỉ thấy một đốm lửa bùng lên, sợi dây xích sắt to bằng cổ tay lập tức đứt gọn.

Lão nhân kinh hãi kêu lên:

- Thanh niên nhân ! Chỉ với một chưởng này của người đã xứng đáng là thiên hạ đệ nhất nhân rồi.

Lý Tồn Hiếu không nói gì, tiếp tục ngưng tụ thần công chưởng đứt sợi xích thứ hai.

Hai sợi xích vừa đứt, liền nghe lão nhân kêu lên vui sướng:

- Ta lại có thể thấy được trời xanh rồi ! Thanh niên nhân, niềm vui sướng đó chính người tặng cho ta đấy. Đại ân này đâu thể nói bằng chữ tạ ? Lão thân xin ghi khắc, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Miêu Cương Bát Động.

Lý Tồn Hiếu chợt cảm thấy một làn gió lướt qua trước mặt cùng bóng đen đi về phía trước rất nhanh.

Lãnh Ngưng Hương kêu lên:

- Lý lang, lão ta đi rồi !

Lý Tồn Hiếu gật đầu:

- Tôi cũng thấy rồi !

Tiểu Thúy chen lời:

- Lão làm tỳ nữ sợ quá ! Người đâu mà chẳng hiểu nghĩa lý gì cả, làm sao ta mới giúp lão thoát hiểm đã bỏ chạy ngay vậy chứ? Thậm chí không nói được một lời cảm ơn nữa...

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Bà ấy nói được Lý gia tặng tự do được thấy lại trời xanh, đại ân không thể nói bằng chữ tạ đó thôi...

Tiểu Thúy ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương nói rằng bà ấy ư ? chẳng lẽ đó là nữ nhân ?

- Thì bà ấy chẳng xưng mình mà lão thân đó thôi.

Tiểu Thúy hiểu ra nói:

- Đúng là người đó xưng là lão thân thật. Hóa ra là bà lão...

Lý Tồn Hiếu nói:

- Vị lão nhân gia đó công lực rất cao cường, hiển nhiên hết sức căm hận Miêu Cương Bát Động, đặc biệt là Hán nhân đầu nhập vào đó. Nếu để bà ta đến trước vào Miêu Cương Bát Động, hậu quả sẽ khó lường trước được.

Lãnh Ngưng Hương lo lắng tiếp lời:

- Không sai ! chúng ta đi nhanh thôi !

Rồi không chờ Lý Tồn Hiếu đồng ý, cứ cầm tay Tiểu Thúy đi nhanh tới.

Tuy ba người rất sốt ruột muốn đi nhanh nhưng trong thạch động tối om nên không thể thi triển thân pháp. Phải sau thời gian tuần trà họ mới tới được động khẩu.

Cửa động này cũng nằm giữa vách đá cách mặt đất tới mười mấy trượng, có một sợi mây buộc vào tảng đá ngay cửa động thông xuống. Ngoài động là một cốc đạo hẹp mọc các loại cây cỏ lúp xúp, không thấy bóng người hay bất cứ loại chim muông nào.

Vẫn chưa phải là Miêu Cương Bát Động.

Tiểu Thúy hỏi:

- Sao vẫn chưa tới Miêu Cương Bát Động ?

Bỗng nhiên hàng loạt tiếng rú thảm từ cốc đạo truyền tới.

Lý Tồn Hiếu kêu lên:

- Vị lão nhân gia đó đã khai sát giới rồi.

Lập tức từ động khẩu nhảy ào xuống.

Hai thiếu nữ cũng nhảy theo.

Đi hết cốc đạo, trước mặt ba người mở ra một cảnh tượng rất hùng vĩ.

Bên dưới là một thung lũng bằng phẳng khá rộng, có suối nước và cây cỏ tốt tươi, xung quanh thung lũng là quần sơn san sát với những vách đá dựng đứng cao vút, trên các vách đá phẳng lì như gương có rất nhiều động khẩu, từ mỗi động khẩu cheo leo giữa vách đá đều buộc những thang mây dài ngắn khác nhau thông xuống đất

Giữa thung lũng nằm rải rác tới gần hai chục tử thi đều là người Miêu, đầu bị vỡ nát, ngực bụng đều phanh hết ra, gan ruột lầy nhầy, thảm không chịu được.

Lý Tồn Hiếu nhíu mày nói:

- Vị lão nhân gia đó thủ pháp tàn độc quá.

Lãnh Ngưng Hương tiếp lời:

- Cũng chẳng trách được... Ai bảo chúng giam hãm bà ấy mấy chục năm trong ngục tối...

Lý Tồn Hiếu phản đối:

- Cho dù thế nào cũng chỉ nên tìm chủ hung mà trừng trị, còn những người Miêu kia có tội gì?

- Nhưng nếu lão nhân gia không giết chúng, chúng cũng giết bà ta thôi. Ngoài ra bọn thủ hạ của Miêu Cương Bát Động này tên nào cũng tàn ác, giết không biết bao nhiêu người rồi và thủ đoạn cũng tàn độc chẳng kém gì lão nhân gia đó đâu.

Lý Tồn Hiếu lướt mắt nhìn quanh hỏi:

- Đây có phải là Miêu Cương Bát Động không ?

Lãnh Ngưng Hương đáp:

- Không biết. Nếu chưa phải thì Miêu Cương Bát Động chắc cũng không xa...

Lại nghe mấy tiếng la thảm từ phía trước vọng lại.

Lý Tồn Hiếu nhận ra tiếng kêu từ một động khẩu dưới chân vách đá cách đó vài chục trượng liền nói:

- Trong đó còn có người, chúng ta nhanh đến xem !

Cả ba người cùng lao về phía động khẩu.

Lại một cảnh tượng thê thảm bày ra trước mặt họ, mười mấy tử thi bị vỡ đầu lòi ruột nằm chất đống dưới chân vách đá, trên vách không chỉ một mà có tới năm sáu động khẩu đều có thang mây treo xuống.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Đây đã là Miêu Cương Bát Động rồi.

Tiểu Thuý đếm các động khẩu xung quanh thung lũng rồi gật đầu nói:

- Đúng thế ! Kể cả động phía bên kia, cả thảy vừa đúng tám động ! Nhưng làm sao không thấy lão thần tiên và người của hia môn Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh đâu cả?

Lãnh Ngưng Hương nhìn Lý Tồn Hiếu nói:

- Phải rồi... đã đến Miêu Cương Bát Động sao vẫn chưa thấy Cơ bà bà và những người cùng đi ? Ngoài ra Miêu Cương Bát động thu nhận không ít người Trung Nguyên, thế mà gần bốn chục tử thi đều là người Miêu cả...

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm nói:

- Cô nương và Tiểu Thuý cứ ở đây, để tôi vào các hang xem .

Dứt lời nhún mình nhảy vào một động khẩu gần nhất.

Lãnh Ngưng Hương lo lắng nhìn theo.

Không lâu sau, chàng hiện ra ở một động khẩu khác nhảy xuống trước mặt hai thiếu nữ.

Lãnh Ngưng Hương hỏi:

- Thế nào? Trong động không có người sao?

Lý Tồn Hiếu đáp:

- Các động này đều thông với nhau, là nơi cư ngụ của chúng. Trong đó còn có giường nệm, bàn ghế và các đồ dùng thì có thể đoán rằng trong động ít ra phải tới trăm người ở...

Tiểu Thúy hỏi:

- Nhưng họ đi đâu cả mới được chứ ?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu.

Lãnh Ngưng Hương chợt mở to mắt nói:

- Đúng rồi ! Rất có thể bọn chúng đã dốc toàn lực đi tìm kho báu chỉ để lại mấy chục tên giữ sào huyết...

Tiểu Thúy tán thành ngay:

- Đúng quá !

Lý Tồn Hiếu tiếp lời:

- Có khả năng. Vậy là vị lão nhân gia cũng đã đi tìm những người khác rồi. Chúng ta đi thôi !

Lại nhìn Lãnh Ngưng Hương chàng nói:

- Cô nương có xem tàng bảo đồ, vậy có thể nhận ra thế núi và địa hình của kho báu không ?

- Thiếp nhận được, chỉ không biết nó ở gần đây hay xa thôi. Chàng muốn tìm họ ư ?

- Cô nương cũng biết tôi đến đây cốt tìm gặp Cơ bà bà.

Lãnh Ngưng Hương gật đầu :

- Thiếp biết. Nhưng chúng ta hiện ở đây và Miêu Cương này địa hình rất phức tạp, dễ lạc đường lắm. Thiếp không thể biết nơi đó nằm ở hướng nào...

Tiểu Thúy đề xuất ý kiến:

- Hay chúng ta cứ ở đây chờ chúng trở về?

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm nói:

- Đành phải thế thôi ...

Nhưng chàng chưa dứt câu thì ngưng thần động tai như đang nghe ngóng gì.

Lãnh Ngưng Hương vội hỏi:

- Có người đến hay sao?

Lý Tồn Hiếu gật đầu:

- Đúng thế. Chỉ có một người nhưng người này đi lại rất nhanh.

Vừa lúc đó vang lên tiếng rú từ mé bên trái.

Lý Tồn Hiếu kinh hãi nói:

- Nhất định lại là lão nhân gia rồi.

Ba người cùng phóng nhanh về hướng đó.

Vượt qua một khu rừng nhỏ lại tới một động khẩu khác, ngay dưới chân vách đá bên dưới động có một người chết nhưng không phải là người Miêu mà là một hán tử bận hoàng y, tử trạng cũng giống hết bốn chục tử thi trước đó, đầu bị vỡ nát ngực bụng phanh ra.

Tiểu Thuý nói:

- Tiếc thật ! nếu chúng ta đến sớm hơn có lẽ đã hỏi được tin tức nào đó...

Lý Tồn Hiếu chợt hướng lên một động khẩu gọi to:

- Lão nhân gia, có Lý Tồn Hiếu ở đây.

Tiếng lão phụ nhân từ động khẩu vọng xuống:

- Thanh niên nhân, ta thấy rồi.

- Lão nhân gia có thể hiện thân nói chuyện không ?

- Không được đâu ! Ta bị giam trong hắc lao mấy chục năm, y phục rách nát cả, nay trên người không một mảnh vải sao có thể gặp người khác ?

Lý Tồn Hiếu không ngờ tới điểm này, nghe vậy thì ngẩn cả người.

Tiểu Thuý nhanh miệng:

- Sao lão nhân gia không tìm một bộ y phục trong động của chúng?

Lão phụ nhân hừ một tiếng:

- Tiểu cô nương, nếu chúng ta không phải là chỗ quen biết thì câu đó của người đủ làm ta tức giận ! Nước bẩn sao uống được ? Lão thân há thêm bận y phục của bọn súc sanh đó?

Tiểu Thuý nhú mày nhưng không đáp.

Lão phụ thân lại tiếp:

- Thanh niên nhân, người có điều gì thì cứ nói đi.

Lý Tồn Hiếu cất tiếng:

- Xin lão nhân gia mở lượng ...

Lão phụ nhân ngắt lời:

- Thanh niên nhân, người không cần phải khuyên ta. Ta sẽ nhớ đại ân của người. Nhưng lúc ta ở hắc lao ta đã trọng thệ rằng nếu có ngày nào thoát khỏi sẽ diệt tận giống súc sinh này. Bây giờ đã đến lúc...

- Tôi không ngờ giúp lão nhân gia thoát hiểm lại tạo nên sát nghiệp thảm khốc thế...

- Thế nào? Người hối hận ư ?

- Không hẳn thế, chỉ là ...

- Nếu người hối hận thì cứ để ta trả xong mối hận mấy chục năm sống như cầm thú, ta sẽ tự nguyện trở lại đó để người khuôn đá lấp lại như cũ, nguyện ý chết trong đó, như vậy coi như trả ân cho người ...

- Lão nhân gia sao phải khổ như thế chứ ?

- Thanh niên nhân ! Người không biết ta phải chịu thống khổ thế nào ...Nỗi đau xác thịt còn chịu được, còn nỗi đau tâm linh thì khó mà chịu thấu ! Tội ác của bọn súc sinh này muốn chết cũng chưa đủ ..

Lãnh Ngưng Hương chợt chen lời:

- Dường như lão nhân gia rất quen thuộc địa hình ở Miêu Cương Bát Động

Lão phụ nhân thở dài nói:

- Đâu chỉ quen? Tiểu cô nương ! Miêu Cương Bát Động chính do tay ta tạo dựng, giống như nhà ta vậy.

Cả ba người nghe nói đều sửng sốt.

Tiểu Thúy hỏi:

- Miêu Cương Bát Động là do lão nhân gia tạo dựng ư ?

- Tiểu cô nương người không tin sao?

Tiểu Thúy đáp:

- Không phải thế ! Chỉ là không ngờ.

Lão phụ nhân chỉ thở dài:

- Nói ra thì dài... Hai mươi năm trước lão thân đến Miêu Cương. Lúc đó bọn người Miêu ở đây còn man rợ lắm, gần như ăn lông ở lỗ, lão thân dạy chúng lấy lửa nấu thức ăn, dạy mọi thứ... Ai ! Tóm lại lão thân dạy chúng tất cả những gì mình biết...

Tiểu Thúy nói:

- Nếu vậy lão nhân gia là ân nhân của chúng rồi ...

- Nói thế cũng không sai. Lúc đầu chúng coi ta như thần minh nói tất nghe, bảo tất làm. Cho tới sau này có một số bọn võ lâm Trung Nguyên bại hoại đến đây thì chúng biến đổi hẳn, trở nên bướng bỉnh và tàn ác, không từ thủ đoạn nào, tàn sát sinh linh không thương tiếc. Lão thân khuyên bảo thế nào chúng cũng không nghe nữa. Lão thân bắt đầu hối hận vì mình đã phí tâm lực để cải hóa lũ người man rợ đó ...

Tiểu Thúy hỏi:

- Về sau chúng đưa giam lão nhân gia vào hắc lao như thế nào?

- Chúng dùng thủ đoạn mà bọn bại hoại võ lâm Trung Nguyên dạy cho, trước hết dùng mê dược đầu độc, sau đó luân phiên làm nhục ta cuối cùng mới bắt nhốt vào hắc lao... Các người thử nghĩ xem, lấy oán báo ân một cách bất lương, tàn độc đến mức đó thì con người sao có thể chịu đựng được? Ta trộm sống mấy chục năm chỉ cầu được có ngày hôm nay. Đã thoát khỏi chốn địa ngục đó, làm sao ta có thể tha thứ cho bất cứ tên nào?

Câu chuyện của lão phụ nhân khiến cả ba người đều xúc động.

Không ai ngờ bà ta đã phải chịu cảnh bi thảm đến thế.

Bị một lũ man rợ ám toán, luân phiên làm nhục mà vẫn âm thầm chịu đựng trong hắc lao thiếu thốn, tối tăm và bẩn thỉu, đủ biết bà ta có nghị lực kiên cường bao nhiêu.

Mối thù ấy quả nhiên không thể không báo.

Trầm mặc hồi lâu, Lý Tồn Hiếu mới lên tiếng:

- Tôi không ngờ rằng lão nhân gia phải nếm trải tấn kịch thảm khốc đến thế. Bọn Miêu Cương Bát Động này quả là không bằng cảm thú, tôi không dám khuyên ngăn lão nhân gia nữa.

- Thế mới phải chứ ! Thanh niên nhân, ở đây không phải việc của người. Hãy nhanh rời khỏi nơi này, đi tìm vật của các người đi !

Lý Tồn Hiếu ngập ngừng một lúc mới nói:

- Việc đã thế này, tôi cũng không giấu lão nhân gia nữa. Chúng tôi vượt nghìn dặm tới đây là để cứu một vị bằng hữu...

Lão phụ nhân liền hỏi:

- Vậy ư ? Vị bằng hữu của các người rơi vào tay Miêu Cương Bát Động hay sao?

- Không phải thế. Vị đó theo một người từ Trung Nguyên tới đây để tìm một kho báu. Theo chúng tôi biết thì vị đó đang gặp nguy hiểm.

Lão phụ nhân à một tiếng nói:

- Ta hiểu rồi. Người sợ vị bằng hữu đó cùng những người tìm kho báu xảy ra xung đột...

- Không phải thế. Lão nhân gia, vị bằng hữu đó không phải tới Miêu Cương này để tìm kho báu. Không dám giấu lão nhân gia, bức tàng bảo đồ vẽ địa hình kho báu vốn là của tôi, sau lại rơi vào tay các nhân vật của võ lâm Trung Nguyên. Vị bằng hữu đó đã đoạt lại tàng bảo đồ trả cho tôi...

- À ...Nhưng ta thấy có gì đó không đúng. Ta biết rất rõ bọn người của Miêu Cương Bát Động, chúng không bao giờ tha những kẻ dám xâm phạm vào địa phận của chúng. Thế nhưng tình thế ở đây cho thấy hầu như chưa có xung đột nào xảy ra.

Lý Tồn Hiếu nói:

- Lão nhân gia còn chưa biết bọn người tìm kho báu đã liên kết với Miêu Cương Bát Động với thỏa ước sau khi kiếm được kho báu thì chia đều.

- Thì ra thế ...chẳng trách nào ...

Rồi cười hắc hắc nói thêm:

- Miêu Cương Bát Động là bọn mọi rợ, lại hung tàn như cầm thú, tính tình lại xảo quyệt hiểm trá, dễ gì liên kết với ai? Theo lão thân thì nhất định chúng có dụng tâm khác.

- Lão nhân gia nói đúng. Nhưng bọn người Trung Nguyên kia cũng có ý đồ của mình.

- Hô hô ! Đúng là kẻ cắp gặp bà già ! Có lẽ Miêu Cương Bát Động chỉ để mấy tên quái vật này giữ động, còn bao nhiêu đi tìm kho báu cả rồi... nhưng người biết rõ kho báu ở Miêu Cương này chứ ?

Lãnh Ngưng Hương thay lời đáp:

- Lão nhân gia, trước đây tôi đã tới Miêu Cương. Thấy địa thế vẽ trên tàng bảo đồ thì nhận ra nơi đó thuộc Miêu Cương.

- Tiểu cô nương, vậy người nói xem bức hoạ đồ vẽ chỗ nào ? Địa hình ở Miêu Cương lão thân thông thuộc như lòng bàn tay mình vậy.

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu:

- Nhìn vào bản đồ, tôi chỉ biết địa thế nhưng không biết đó là nơi nào, cũng không biết phương hướng tới đó.

- Nếu vậy thì người cứ nói địa thế cũng được. Chỉ cần người mô tả dáng núi thế nào lão thân sẽ biết ngay.

Lãnh Ngưng Hương nhìn Lý Tồn Hiếu ra ý dò hỏi.

Chàng hiểu ngay, gật đầu nói:

- Tôi không quan tâm đến kho báu đâu, chỉ muốn nhanh chóng gặp bọn họ cô nương cứ nói đi.

Lãnh Ngưng Hương nhìn lên động khẩu nói:

- Trên tầng bảo đồ vẽ ba ngọn núi thành thế chân vạc, ở giữa có một đầm nước...

Lão phụ nhân buộc miệng:

- Nhược Thủy Hồ ! Từ đây đi về phía đông năm dặm là tới. Để lão thân đi trước cho.

Trong động không có âm thanh phát ra nữa.

Lãnh Ngưng Hương gọi thêm hai tiếng vẫn không thấy hồi âm.

Tiểu Thúy nói:

- Không thấy bà ta ra khỏi động.

- Chắc bà ta đã ra bằng lối khác. Chúng ta cũng đi thôi.

Ba người lập tức nhảy vào động khẩu mà vừa rồi lão phụ nhân ẩn nấp rồi đi sâu vào.

Quả nhiên bên trong có nhiều động thông nhau rất rộng và sáng sủa.

Tiểu Thúy cũng chỉ tay vào chỗ sáng trước mặt nói:

- Lối ra ở đây rồi !

Đúng là lối ra thật.

Chỉ lát sau ba người đã ra khỏi Miêu Cương Bát Động, trước mặt là một khe núi.

Có ai vẽ lên cát hình mũi tên chỉ hơi chếch sang phải.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Chắc là lão nhân gia chỉ đường cho chúng ta.

Họ theo hướng mũi tên đi chừng ba mươi trượng lại thấy hình mũi tên thứ hai.

Đi được ba dặm thì đến một khu rừng rậm, ngay ở bìa rừng có mười mấy tử thi đều là người Miêu, đầu vỡ nát, ruột gan lòi cả ra ngoài, chỉ cần nhìn hiện trạng cũng đủ biết là kiệt tác của lão phụ nhân.

Ba người không dừng lại, xuyên rừng đi tiếp.

Lên tới đỉnh núi, thấy phía chân núi bên kia là một đầm nước rộng tới mấy mẫu.

Ngay bên này bờ đầm lại có mười mấy tử thi nữa, nhưng ở đây có cả người Miêu lẫn người Hán ăn vận theo kiểu võ lâm Trung Nguyên.

Trừ mười mấy tử thi ra, xung quanh khu vực hồ lặng ngắt không thấy nhân ảnh nào khác.

Tiểu Thúy ngạc nhiên hỏi:

- Người đi đâu cả ?

Đột nhiên vang lên âm thanh lạnh lùng đáp:

- Người ở đây ! Các người muốn tìm ai ?

oOo

Hồi 30

Nợ Máu Trả Máu

Tiếng nói vừa dứt, từ khu rừng rậm bên trái có một lão nhân bận hoàng y, dáng cao gầy, mày thô mắt sáng bước ra.

Chính là vị tổng quản Ba Sỷ Kiệt của Lãnh Nguyệt Môn.

Tiểu Thúy buộc miệng kêu lên:

- Ba tổng quản.

Ba Sỷ Kiệt dừng lại cách ba người khá xa, không thềm nhìn Lý Tồn Hiếu và Lãnh Ngưng Hương chỉ liếc xéo Tiểu Thúy hỏi:

- Hừ ! Trong mắt người còn có Ba tổng quản này nữa sao?

Tiểu Thúy không thềm lý đến câu khích bác đó, hỏi:

- Lão thần tiên đâu ?

Ba Sỷ Kiệt đáp:

- Người cần tìm lão thần tiên ư ? Thế thì tốt quá ! Lão thần tiên chính đang muốn tìm người. Hãy theo ta.

Dứt lời quay người trở vào rừng.

Tiểu Thúy không vội theo mà nhìn Lý Tồn Hiếu và Lãnh Ngưng Hương chờ đợi.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Người cứ việc đi theo hă, chúng ta sẽ đến ngay.

Tiểu Thúy dạ một tiếng rồi đi ngay.

Ba Sỷ Kiệt ngoái lại nói:

- Đây là nội bộ của Lãnh Nguyệt Môn. Ngoại nhân tốt nhất là đừng can thiệp vào.

Lãnh Ngưng Hương nhoen miệng cười bảo:

- Ba tổng quản từ bao giờ đã có những câu khó nghe như thế?

Ba Sỷ Kiệt cười nhạt đáp:

- Không phải Ba Sỷ Kiệt muốn thế, đó là quy cũ của Lãnh Nguyệt môn, cũng là lệnh dụ của lão thần tiên.

- Nhưng người nên biết rằng nếu xét cho cùng thì hai chúng ta đâu phải là ngoại nhân ? Lý gia là rể của Lãnh Nguyệt Môn, ta lại là vị hôn thê của chàng, như vậy đều là người nhà cả.

Ba Sỹ Kiệt lạnh giọng:

- Lãnh cô nương mà cũng tự tìm chủ thế sao?

Lý Tồn Hiếu nghe câu đó bỗng nổi giận, nhưng chàng chưa kịp phản ứng thì Lãnh Ngưng Hương đã đưa tay lên quát:

- Để ta xem ai dạy người câu đó.

Ba Sỹ Kiệt thấy Lãnh Ngưng Hương giơ tay lên thì khác gì giẫm phải rắn rết. Vốn đã biết tiếng vị nữ kiệt này dụng độc lợi hại thế nào, hấn kinh hoàng thoái lui, nhưng chân cứng lại bất động, mặt biến sắc, đau đớn rên lên một tiếng, cúi gập lưng xuống.

Lãnh Ngưng Hương cười nói:

- Ba tổng quản làm sao trước cứng sau mềm thế ?

Ba Sỹ Kiệt gượng ngẩng đầu lên trán đầm mồ hôi, răng đánh vào nhau cầm cập nói:

- Lãnh cô nương... Ba Sỹ Kiệt... biết tội rồi...

Lãnh Ngưng Hương đành giọng nói:

- Thế nào ? Lý gia và ta có phải là ngoại nhân không ?

- Không... không phải ! Ba... Sỹ Kiệt... lỗi lời.

- Nếu vậy phiền tổng quản báo giùm một tiếng là Lý Tồn Hiếu và Lãnh Ngưng Hương muốn gặp Cơ bà bà.

Dứt lời vung tay. Nỗi đau đớn của Ba Sỹ Kiệt chấm dứt ngay. Hấn quay lại đi nhanh vào rừng.

Chốc lát, một đoàn người rầm rộ từ trong rừng bước ra. Đầu tiên là Tả hộ pháp Quy Bắc Hải và Hữu hộ pháp Vạn Hầu Cao, tiếp đến Cung Thiên Cầu suất lãnh tám tên đại tuần sát, tất cả đều là người của Lãnh Nguyệt Môn.

Lãnh Ngưng Hương nhíu mày nói:

- Thế nào ? Ba Sỹ Kiệt không dám đương nổi nên đổi các người đến chứ gì?

Quy Bắc Hải lạnh lùng nói:

- Không ngờ Lãnh cô nương tỏ ra uy phong dụng độc ngay cả ở Miêu Cương này...

Lãnh Ngưng Hương cười hỏi:

- Người chuyên dụng độc thì ở đâu cũng thi triển độc được, còn người đã sợ độc thì ở đâu cũng sợ, đúng vậy không ?

- Hừ ! Lãnh Nguyệt Môn đã tìm được ở Miêu Cương nhiều thứ giải dược, từ nay không còn sợ bất cứ loại độc nào !

- Thật ư ? Vậy sao không cho Ba Sỷ Kiệt phục giải dược ?

- Hấn không uống. Còn bọn chúng ta đều đã phục qua.

- Thế thì tốt quá, để ta thử xem độc chất của ta còn hiệu nghiệm không hay giải dược của quý môn cầu được ở Miêu Cương cao minh hơn.

Nói rồi định vung tay lên.

Quy Bắc Hải và Vạn Hưu Cao vội hốt hoảng lùi lại.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Theo ta biết thì độc chất của Phỉ Thúy Cốc chỉ giải dược của bốn cốc mới có thể giải dược thôi. Muốn ngăn cản chúng ta thì hãy tìm ai không sợ độc chất mới được.

Dứt lời cầm tay Tiểu Thúy tiến thẳng.

Bọn người của Lãnh Nguyệt Môn đều sợ hãi giạt cả lại.

Vạn Hưu Cao gượng cười nói:

- Lãnh cô nương đã rắp tâm đối địch với Lãnh Nguyệt Môn mà chỉ cậy vào bản lĩnh dụng độc thì đâu phải là anh hùng ? Sao không dùng võ công ngay thẳng quyết định một trận thư hùng?

Lãnh Ngưng Hương gia cười không đáp.

Lý Tồn Hiếu bỗng gọi:

- Cô nương !

Lãnh Ngưng Hương quay lại, nhướn miệng cười hỏi:

- Gì thế, Tồn Hiếu ?

- Đừng để bọn họ cho rằng chúng ta chỉ biết dụng độc. Xin hai vị đi sau tôi, Lý Tồn Hiếu sẽ có cách nói chuyện với họ.

Lãnh Ngưng Hương nghĩ ngợi giây lát rồi gật đầu:

- Thiếp nghe lời chàng.

Rồi kéo Tiểu Thúy tới sau lưng Lý Tồn Hiếu.

Quy Bắc Hải và Vạn Hưu Cao nghe vậy mừng thầm, cùng thở phào một hơi.

Lý Tồn Hiếu lên tiếng:

- Trước khi gặp Cơ bà bà, ta không muốn gây xung đột với Lãnh Nguyệt Môn. Chư vị tốt nhất đừng nên ngăn cản chúng ta.

Nói xong từ từ tiến lên.

Quy Bắc Hải ngừng vực nói:

- Lãnh cô nương thật không dụng độc chứ ?

Lãnh Ngưng Hương đáp:

- Người cứ yên tâm ta theo Lý gia. Chàng đã không muốn dụng độc thì bất cứ tình huống nào ta cũng không dùng đâu.

Quy Bắc Hải nói:

- Xưa nay Lãnh cô nương vẫn được tiếng là biết giữ lời...

Nói xong vẫy tay cùng Vạn Hưu Cao bước ra chặn đường Lý Tồn Hiếu.

Chàng đánh giọng hỏi:

- Chư vị định ngăn cản ta sao ?

Quy Bắc Hải cười nhạt đáp:

- Ngăn người thì đã sao chứ? Không có độc của Phỉ Thúy Cốc người đừng hòng qua được cửa ải của hai lão phu.

Lý Tồn Hiếu nhíu mày nói:

- Cứ thử xem vậy.

Chưa dứt câu, Vạn Hưu Cao đã xuất một chưởng đánh tới trước ngực như điện chớp.

Lý Tồn Hiếu lạnh giọng:

- Bại tướng há có thể cản được ta? Đi !

Dứt lời xuất chưởng nghênh địch.

Vạn Hưu Cao đã từng chịu thiệt thòi nên đâu dám tiếp chiêu ? Lão vội vàng tránh sang, tả chưởng lại công tới bên hữu Lý Tồn Hiếu.

Quy Bắc Hải cũng kịp thời xuất thủ, song chưởng cùng công vào chính diện.

Lý Tồn Hiếu bình tĩnh bước lên, song chưởng cùng xuất sang hai hướng.

Chỉ nghe vang lên hai tiếng nổ khô khan, cả Quy Bắc Hải lẫn Vạn Hưu Cao bị chưởng bức lùi bốn năm bước, huyết khí đảo lộn, phải một lúc mới giữ được trầm ổn.

Đại Bát Tuần Sát lập tức xông ra chặn trước mặt chàng.

Lý Tồn Hiếu cười nhạt nói:

- Đó là các người bức ta.

Dứt lời vận công vào hữu chưởng thi triển thần công *Ma chử* đã từng làm Lãnh Nguyệt Môn khiếp vía chuẩn bị công xuất ra.

Vừa lúc ấy từ trong rừng truyền ra tiếng rao sang sảng:

- Lão thần tiên giá lâm ! Hai vị hộ pháp và bát đại tuần sát hãy lui !

Đại Bát Tuần Sát lập tức lùi về hai bên, cùng Quy Bắc Hải và Vạn Hào Cao cúi mình nghênh giá.

Lý Tồn Hiếu dừng lại nhìn lên.

Từ trong rừng đi ra một đoàn người.

Trước tiên là bốn tên hoàng y đồng tử truyền lệnh của Lãnh Nguyệt Môn, tiếp sau là bốn tên trung niên tỳ nữ khiêng chiếc giường mềm phủ gấm, trên đó Cơ bà bà ngồi chiêm chệ, Ba Sĩ Kiệt tùy hành ngay sau giường.

Tiếp nữa là người của Hàn Tinh Môn do phu thê Hàn Tinh chủ nhân dẫn đầu rồi đến Ôn Thiếu Khanh và sau hết là Tứ Sứ, Bát Vệ.

Đội ngũ này luận về thanh thế đủ chấn động thiên hạ, xét về thực lực cũng dư sức làm điên đảo võ lâm.

Thế nhưng Lý Tồn Hiếu thấy cũng như không, đứng trác lập bất động giống như một trái núi.

Đoàn người dừng lại cách chàng khoảng hai mươi trượng.

Tiểu Thúy vội bước lên trước Lý Tồn Hiếu quỳ xuống nói:

- Tiểu tỳ kiến quá lão thần tiên.

Cơ bà bà dựng đứng mái tóc bạc, hừ một tiếng rít lên:

- Trong mắt ngươi còn có ta nữa sao?

Tiểu Thúy cúi thấp đầu sợ hãi nói:

- Tiểu tỳ không dám !

Cơ bà bà quát:

- Ngươi còn nhớ quy cũ của Lãnh Nguyệt Môn nữa không ?

- Tiểu tỳ vẫn nhớ kỹ từng chữ.

- Vậy thì hãy tự động thủ đi, còn chờ gì nữa?

- Tiểu tỳ đâu dám không tuân, nhưng xin lão thần tiên cho phép tiểu tỳ được gặp cô nương...

Cơ bà bà gầm lên:

- To gan !

Tiểu Thúy run bắn lên, đầu càng cúi thấp.

Cơ bà bà tóc tai dựng đứng trông vô cùng uy mãnh, gằn giọng:

- Ngươi sao còn chưa tự động thủ đi?

Tiểu Thúy chột ngẩng lên nói:

- Tiểu tỷ chỉ cầu xin được gặp cô nương một lần...

Cơ bà bà chỉ tay ra lệnh:

- Bắt lấy nó cho ta !

Hai tên hoàng y đồng tử bước sấn lên.

Lý Tồn Hiếu bước tới hai bước chắn trước Tiểu Thúy, trầm giọng:

- Các người chớ vọng động !

Hai tên đồng tử hoang mang dừng lại.

Cơ bà bà danh giọng hỏi:

- Ta trông trị nha đầu đó là người của Lãnh nguyệt Môn, người làm thế có ý gì?

Lý Tồn Hiếu thần nhiên đáp:

- Cơ bà bà quên rồi ! Tiểu Thúy đâu còn là người của Lãnh Nguyệt Môn nữa ?

Cơ bà bà quát lên:

- Nói bậy !

Lý Tồn Hiếu vẫn bình tĩnh:

- Tôi đã đem tòng bảo đồ đổi lấy Lệnh Hồ cô nương. Tiểu Thúy là do chính bà bà tận miệng cho phép đi theo Lệnh Hồ cô nương, như vậy từ ngày đó không còn là người của Lãnh Nguyệt Môn nữa.

Cơ bà bà lúng túng nói:

- Cái đó... cái đó...

Hàn Tinh phu nhân chột chen lời:

- Bà bà thân phận thế nào ? Muốn xử lý người của mình thế nào là tùy ý, không ai can thiệp được !

Lời khích của bà ta làm Cơ bà bà bốc hỏa, mắt hiện hàn quang phất tay ra lệnh:

- Bắt, bắt nó cho ta !

Hai tên đồng tử ngập ngừng bước lên.

Lý Tồn Hiếu hoành ngược đôi mi nói:

- Cơ bà bà muốn làm gì Tiểu Thúy cũng có thể được, nhưng chỉ cần đem tòng bảo đồ trả lại cho tôi, nếu không, chỉ cần đụng đến một sợi tóc của cô ta, ta sẽ lập tức lưu huyết ngũ bộ, xuất thủ thương nhân !

Cơ bà bà giận đến phát run, gào lên:

- Tiểu hậu sinh ! Người thật nông cuồng, người đã đưa tòng bảo đồ, ta giao tôn nữ của ta, đó là do ta không muốn tranh chấp với người, chẳng lẽ người muốn buộc ta phải hạ sát thủ ?

Lý Tồn Hiếu ôn tồn đáp:

- Cơ bà bà, Lãnh Nguyệt Môn danh chấn võ lâm. Bà bà là người có thân phận rất cao, vậy nên biết chuyện gì cũng nên có lý của nó.

- Ta không hiểu lý chỗ nào ?

- Tiểu Thuý là người của tôi, Lãnh Nguyệt môn không có quyền làm gì cô ta.

Cơ bà bà tức tối nói:

- Ta phải trừng trị nó.

- Cũng được. Nhưng như tôi vừa nói, với điều kiện hãy trả lại bức tòng bảo đồ.

Cơ bà bà nghiêng răng nói:

- Tiểu hậu sinh ! Ta chỉ không muốn kết oán với Đại Lôi Âm và Thiên Ngoại Thần Ma chứ không phải sợ người đâu !

Hàn Tinh phu nhân lại chọc vào:

- Bà bà cần gì phải giận dữ ? Bằng vào hai môn Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh chẳng lẽ còn sợ không làm gì được tên độc tử cô nhi này.

Lãnh Ngưng Hương chột lên tiếng:

- Tôi từ lâu nghe đại danh Hàn Tinh Môn, không ngờ thực tế chỉ thấy người của Hàn Tinh Môn chỉ biết đứng sau lưng người khác để xúi bẩy.

Hàn Tinh phu nhân biến sắc, mắt lộ hung quang, gào lên:

- Tiểu bối to gan ! Cho dù có Lãnh Vô Cấu ở đây cũng không dám thế, sao người dám buông lời vô lễ với ta như vậy ?

Lãnh Ngưng Hương cười đáp:

- Cái đó chưa chắc ! Gia mẫu xưa nay vốn rất ghét cũng kẻo xui nguyên giục bị.

Hàn Tinh phu nhân mặt tái xám muốn lao tới nhưng thấy Lý Tồn Hiếu đứng trác lập trước hai thiếu nữ, khí thế uy mãnh vô cùng nên bỗng thấy chần, như thế nói:

- Người cứ việc múa mép đi. Nhưng Liễu công tử trúng độc mà chết, để xem Cơ bà bà có tha cho người không .

Lãnh Ngưng Hương cười nhạt:

- Cơ bà bà có tha hay không, đó là việc của bà ấy với ta, chẳng cần bà phải khích bác.

Hàn Tinh phu nhân giận đến nổi nghiêng rằng canh cách muốn bỏ tới nuốt sống Lãnh Ngưng Hương nhưng vẫn nể sợ thần công của Lý Tồn Hiếu nên không dám tiến lên bước nào.

Cơ bà bà cười nhạt nói:

- Lãnh Vô Cấu có gia giáo lắm !

Lãnh Ngưng Hương lên trước một bước cúi mình thi lễ nói:

- Cơ bà bà ! Lão nhân gia chẳng phải là người không hiểu lý, làm sao còn bị người ta khích tướng ?

Cơ bà bà tức giận nói:

- Ta bị ai khích tướng? Tại Kim Hoa một tay giao tàng bảo đồ một tay giao người, việc tưởng rằng như thế đã xong, ai ngờ tên tiểu hậu sinh họ Lý này nuốt lời hủy ước, không những xúi giục tôn nữ của ta lấy cắp tàng bảo đồ mà tự hấn cũng theo tới Miêu Cương...

Lãnh Ngưng Hương đáp:

- Bà bà hiểu lầm rồi ! Lệnh Hồ cô nương trở lại bên bà bà lấy cắp tàng bảo đồ, việc đó không quan hệ gì đến chàng cả. Không phải chàng xúi giục đâu. Còn việc chúng tôi đến Miêu Cương thì lại vì nguyên nhân khác.

- Người cho là ta tin lời người sao ?

- Văn bối nói thực tình. Nếu bà bà không tin thì cứ hỏi Lệnh Hồ cô nương, cũng nên hỏi thẳng Tiểu Thuý trước mặt mọi người ở đây...

Hàn Tinh phu nhân lại chen lời:

- Hai kẻ đó vốn đã rắp tâm theo ngoại nhân, bội phản sư môn đương nhiên nói theo chủ ý của ngoại nhân rồi !

Lãnh Ngưng Hương không thèm để ý nói tiếp:

- Thực ra văn bối cho rằng Cơ bà bà tin hay không cũng chưa quan trọng lắm...

- Vì sao ?

- Văn bối vừa nói Lý Tồn Hiếu tìm đến Miêu Cương là vì một nguyên nhân khác, chính việc đó mới quan trọng.

- Việc gì ?

- Sao Cơ bà bà không hỏi chàng đó ?

Cơ bà bà quay sang Lý Tồn Hiếu:

- Tiểu hậu sinh, người nói đi !

Lý Tồn Hiếu thở phào một hơi mới nói:

- Chính bà bà cũng đã biết, trên tàng bảo đồ không những vẽ địa thế núi mà còn vẽ một hình người.

- Ta có thấy, đó là hình một lão phụ nhân, nhưng sao ?

- Cơ bà bà có lưu ý rằng hình lão phụ nhân đó trên bàn tay phải có tới sáu ngón không ?

Cơ bà bà ngăn người hỏi:

- Cái đó thì ta không để ý. Nhưng chi tiết này có ý nghĩa gì ?

- Tôi sẽ nói với Cơ bà bà...

Chàng hít sâu vào một hơi, đôi mắt lấp lánh hàn quang nhìn thẳng vào Cơ bà bà, chậm rãi nói:

- Bức tàng bảo đồ vốn được giấu trong đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương vốn là vật của cố trang chủ Hàn Thế Kiệt của Thính Đào Sơn Trang ở Quân Sơn giữa Động Đình Hồ. Hai mươi năm trước vào một đêm Thính Đào Sơn Trang gặp nạn, gần trăm người già trẻ đều bị giết một cách thảm khốc, chỉ có một người bị trọng thương may mắn thoát chết. Người này giấu được đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương mang đi, sau đó vẽ hình lão phụ nhân lên bức tàng bảo đồ. Tôi cho rằng vị đó đã nhận ra hung thủ sát hại trăm người của Thính Đào Sơn Trang đã vẽ lại với mục đích lưu cho bằng hữu hoặc hậu thế của Hàn trang chủ biết cừu nhân. Lúc đó ở Kim Hoa khi tôi giao tàng bảo đồ bị bà bà xuất thủ đột kích tôi mới nhận ra bàn tay phải của bà bà có tới sáu ngón...

Cơ bà bà biến sắc hỏi:

- Lúc đó ngươi phân thân mà thụ thương là vì thế ư ?

- Không sai !

- Người cho rằng lão phụ thân được vẽ trên tàng bảo đồ chính là ta?

Lý Tồn Hiếu trầm tĩnh nói:

- Việc này rất trọng đại, tôi không dám khẳng định khi chưa đủ chứng cứ. Bởi thế sau khi trị thương xong tôi quyết tìm bà bà cho tới tận Miêu Cương này để hỏi trực diện bà bà.

Hàn Tinh phu nhân chợt cười gằn nói:

- Đó mới là sự hoang đường ! Trên đời này đâu phải chỉ một người ở bàn tay phải có sáu ngón ? Chỉ dựa vào hình người trên tàng bảo đồ mà chỉ đích danh người ta... Cơ bà bà thân phận thế nào ? há để hần tùy tiện ngấm máu phun người ?

Lãnh Ngưng Hương ngắt lời:

- Ôn phu nhân nói năng cho thận trọng ! Bà không nghe thấy sao? Chàng đã nói việc này rất hệ trọng, không dám khẳng định nếu chưa đủ chứng cứ. Chàng chỉ hỏi trực diện chứ đâu chỉ đích danh ?

Hàn Tinh phu nhân phản bác:

- Thế sao không chờ tìm đủ chứng cứ rồi hãy hỏi ? Cơ bà bà thân phận thế nào lại chịu để người khác làm hoen ố uy danh của mình bằng một sự hoài nghi vô cớ? Đừng nói hình người trên tào bả đồ không phải Cơ bà bà mà cho dù đúng thì người có thể làm gì được chứ ?

- Việc rất hệ trọng, Ôn phu nhân nói năng hãy cẩn thận !

- Ta nói thế đó ! Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh là một nhà. Ta nói cũng như Cơ bà bà nói.

Lãnh Nguyệt Hương nhìn sang Cơ bà bà chờ xem phản ứng.

Lời nói khích của Hàn Tinh phu nhân rất trúng đích khiến Cơ bà bà càng nổi giận, nhìn Lãnh Nguyệt Hương và Lý Tồn Hiếu thách thức:

- Không sai ! Ôn phu nhân nói cũng như ta nói, thế là rõ tất cả rồi !

Lý Tồn Hiếu nhíu chặt đôi mày nói:

- Vậy là Cơ bà bà thừa nhận ?

Hàn Tinh phu nhân cướp lời:

- Thế thì sao?

Lãnh Nguyệt Hương cười nhạt nói:

- Ôn phu nhân ! Đây là bà rắp tâm ly gián hay chính bà cố ý xui nguyên giục bị, đánh lộn trắng đen với dã tâm quá rõ ? Lãnh Nguyệt Môn với chúng ta xảy ra tranh chấp đối với Hàn Tinh Môn của các người sẽ có lợi lắm mà ! Khi đó Hàn Tinh Môn sẽ độc chiếm kho báu hay Cơ bà bà sẽ thay đổi chủ ý đem tôn nữ gả cho quý tử của bà ?

Hàn Tinh phu nhân giận đến tím mặt, run giọng nói:

- Bà bà nghe rồi đấy ! Chẳng lẽ bà bà có thể dung thứ cho hai kẻ tiểu bối chưa ráo máu đầu đó cuồng ngạo coi chúng ta chẳng ra gì?

Cơ bà bà tóc tai dựng đứng, ánh mắt phát xạ xanh lè rất đáng sợ nghiêng răng nói:

- Ta thân phận thế nào, há có thể dung tha cho chúng dám vô lễ làm càn trước mặt ta ? Lý Tồn Hiếu quyến rũ tôn nữ ta, Lãnh Nguyệt Hương dụng độc giết hại cháu rể ta. Hai món nợ đó bây giờ cùng tính ! Người đâu ! Giết chúng cho ta !

Bốn tên trung niên tỳ nữ được lệnh nhảy phắt ra, kiếm lăm lăm trong tay.

Xem ra cuộc huyết chiến đã châm ngòi.

Vào thời điểm quyết tử đó, đột nhiên vang tới một tràng cười quái dị.

Trong chớp mắt, một nhân ảnh màu vàng như tia chớp vụt đến đáp xuống ngay giữa Lý Tồn Hiếu và Lãnh Nguyệt Tứ Tỳ.

Đó là một lão phụ nhân mình khoát một tấm da báo, người gầy đét chỉ còn da bọc xương, mái tóc bạc rối tung xổ xuống tận thắt lưng, hai hố mắt hõm sâu, lưỡng quyền nhô cao lên nhọn hoắt, cả bộ mặt chẳng khác gì một chiếc đầu lâu !

Những móng tay của lão phụ nhân dài tới mấy tấc, bàn chân không mang giày dép gì. Tấm da báo khoát trên người máu tươi còn nhỏ giọt, hắc bà ta mới giết được và vừa lột da xong, thậm chí máu nhuộm khắp người đỏ lôm từ vai trở xuống.

Nhìn lão phụ nhân đáng sợ đến nỗi ngay cả Lãnh Nguyệt Tứ Tỳ kiến đa thức quăng, xông pha rong ruổi khắp giang hồ cũng phải phát hoảng lùi lại.

Tiểu Thúy hét lên một tiếng, vội vàng nấp sau lưng Lãnh Nguyệt Hương.

Lão phụ nhân từ đôi môi khô héo biểu lộ giống như nụ cười, nhìn Tiểu Thúy nói:

- Tiểu cô nương, chính ta không muốn gặp ngươi, ngươi lại đòi được gặp ta. Nay ta đã tới đây, tại sao ngươi lại hoảng sợ đến thế ?

Tiểu Thúy nghe vậy thì ngơ ngác thốt lên:

- Lão nhân gia... đấy ư ?

Lão phụ nhân đáp:

- Phải ! Thế người cho là ai chứ ? Trên đời này còn có ai đáng sợ hơn ta nữa chứ ? Thật ra người không nên sợ ta mới đúng. Chính bọn này mới đáng sợ !

Nói xong bà đưa những ngón tay chỉ vào Hàn Tinh phu nhân nói tiếp:

- Đừng thấy vẻ ngoài nó kiêu diễm như thế, phong lưu đài các như thế, sắc nước hương trời như thế mà lầm. Thực tế lòng dạ nó còn độc địa hơn, dễ sợ hơn ta nhiều lần.

Lãnh Nguyệt Hương gật đầu:

- Lão nhân gia nói rất đúng.

Hàn Tinh phu nhân quát lên:

- Mụ điên kia ! Người là ai mà dám ...

Lão phụ nhân ngắt lời:

- Dám gì chứ ? Ôn phu nhân ! Người khác thì sợ người nhưng ta thì không sợ đâu ! Người khác không biết người nhưng ta lại quá rõ ! Người quên ta rồi sao ? Hãy nhớ xem, Bạch Phát Đồng Nhan Âm Ngọc Kiều...

Lãnh Nguyệt Hương sửng sốt.

Hàn Tinh phu nhân kêu lên thất thanh:

- Thế nào ? Người... người... người là... Am đại thư ?

Lão phụ nhân cười khùng khục nói:

- Người không ngờ ta vẫn còn sống chứ gì? Am Ngọc Kiều hiệu xưng là Bạch Phát Đồng Nhan nay bạch phát vẫn như xưa, chỉ không mềm mại bằng lúc trước, còn đồng nhan, hừ có thể nói dung mạo hiện giờ của ta là được phu thê người ban tặng đấy !

Chỉ thấy Hàn Tinh phu nhân khẽ nói mấy tiếng, lập tức Hàn Tinh Tứ Sứ đồng thời xuất thủ nhằm lão phụ nhân đánh ra đồng thời tám chưởng, uy lực thật kinh nhân.

Lãnh Ngưng Hương vội nói:

- Lão nhân gia cẩn thận ! Có người tập kích !

Lão phụ nhân cười đáp:

- Đa tạ cô nương ! Lão thân vẫn chưa mù chưa điếc. Bọn nhãi nhép đó chưa thể thương được ta đâu ! Cút !

Dứt lời hai tay đưa chéch ra.

Tám chưởng của Hàn Tinh Tứ Sứ hợp lực chọt tiêu biến đâu mất, tiếp đó không thấy có luồng kinh lực nào phản lại, thế mà cả bốn tên Hàn Tinh Tứ Sứ bị bốc ngược lên cao tới bốn năm tượng, cùng rú lên thê thảm rồi rơi bình bịch xuống đất tới tận bìa rừng, máu miệng máu mũi trào ra nằm bất động.

Công lực lão phụ nhân thật ghê gớm, chỉ một chiêu đủ trấn động toàn trường.

Bà ta lại cười khùng khục nói:

- Ôn phu nhân ! Người định ra lệnh giết ta diệt khẩu đó ư ? hừ ! đâu phải chuyện dễ dàng !

Cơ bà bà chọt đứng dậy trên giường.

Lão phụ nhân nói:

- Cơ lão muội ! Ta thành danh trước người, tuổi tác cũng lớn hơn người một chút nên cũng đáng gọi người một tiếng lão muội. Người là người biết người xét việc, cố sao lại nghe giống tiểu nhân kia xúc xiểm ? Việc này quan hệ tới huyết hải thâm cừu, cũng quan hệ đến sự tồn vong của cả môn phái Lãnh Nguyệt, làm sao lão muội khinh suất bị người lợi dụng thừa nhận một cách tùy tiện như thế ?

Bấy giờ phu phụ Hàn Tinh phu nhân cùng nhi tử và Hàn Tinh Bát Vệ im hơi lặng tiếng len lén lùi vào rừng, không đếm xỉa cả đến bốn thi thể của Hàn Tinh Tứ Sứ.

Lãnh Ngưng Hương nhận ra liền nói:

- Chúng lui mất rồi...

Lão phụ nhân xua tay:

- Cô nương cứ kệ chúng đi dù sao chúng cũng không thể ra khỏi Miêu Cương này được đâu ! Hãy nghe ta nói hết đã !

Lãnh Nguyệt Hương đành nín lặng.

Lão phụ nhân nhìn Lý Tồn Hiếu nói:

- Thanh niên nhân, ngươi là người thông minh mà sao vẫn hồ đồ như thế ? Nếu không phải ta nấp trong rừng nghe hết câu chuyện thì ngươi đã đổ oan cho người tốt rồi ! Người sẽ xung đột với Lãnh Nguyệt Môn một cách vô nghĩa lý...

Lý Tồn Hiếu vội hỏi:

- Lão nhân gia nói thế tất chỉ bằng người được vẽ hình lên tàng bảo đồ không phải Cơ bà bà, đúng vậy không ?

Lão phụ nhân gật đầu:

- Vốn dĩ không phải Cơ lão muội mà.

- Có vẻ như lão nhân gia biết người đó là ai...

- Đâu chỉ biết? Ta với người đó theo nhau như bóng với hình, biết đến tận chân tơ kẽ tóc !

Lý Tồn Hiếu thấy tim mình đập rộn lên hỏi dồn:

- Xin lão nhân gia hãy nói, người đó là ai vậy ?

- Nếu ta không nói thì đã không hiện thân ! Thanh niên nhân, người được vẽ lên tàng bảo đồ chính là lão thân đây !

Tất cả những người có mặt tại hiện trường đều sửng sốt.

Lý Tồn Hiếu hết sức bất ngờ, hỏi lại:

- Người được vẽ trên tàng bảo đồ chính là lão nhân gia?

Lão phụ nhân gật đầu:

- Không sai ! Chính là ta đây ! Các người chắc vẫn nhớ ta đã kể rằng ta vốn là người Trung Nguyên. Năm xưa do nông nổi mà phạm phải sai lầm mới chạy đến Miêu Cương. Việc sai lầm ấy là do bị người khác lợi dụng xui giục, hay đúng hơn là mua chuộc, tham gia hành hung ở Thính Đào Sơn Trang hai mươi năm trước...

Toàn trường lặng phất.

Hồi lâu Lý Tồn Hiếu trấn tĩnh hỏi:

- Lão nhân gia, người được vẽ trên tàng bảo đồ trên bàn tay phải có sáu ngón mà !

Lão phụ nhân chìa bàn tay phải với những chiếc móng dài ngoằng ra hỏi:

- Thanh niên nhân, người xem bàn tay ta có mấy ngón?

Quả nhiên trên bàn tay phải của lão phụ nhân, ngoài năm ngón bình thường, cạnh bên ngón cái còn mọc thừa ra một ngón nhỏ.

Lý Tồn Hiếu đứng như chôn chân xuống đất, chưa biết nên hành động thế nào.

Lãnh Ngưng Hương chột lên tiếng:

- Lão nhân gia, nói không đúng !
- Sao lại không đúng, tiểu cô nương ?
- Lão nhân gia đã từng nói mình chừng sáu mươi tuổi, đúng không ?

Lão phụ nhân gật đầu:

- Đúng thế !

Lãnh Ngưng Hương cười nói:

- Đó là điều không đúng. Lão nhân gia mới sáu mươi, vậy hai mươi năm trước chẳng qua mới chỉ trên dưới bốn mươi tuổi, chỉ là vào bậc trung niên thôi. Nhưng hình vẽ trên tàng bảo đồ lại là một lão phụ nhân tóc bạc, ít nhất đã sáu mươi tuổi...

Lão phụ nhân cười đáp:

- Cô nương là người thông minh lập luận như vậy cũng đúng. Nếu vậy càng không phải Cơ bà bà, đúng chứ ? Vì Cơ lão muội còn ít tuổi hơn ta.
- Lão nhân gia nói không sai. Hình vẽ trên tàng bảo đồ không phải Cơ bà bà cũng không phải lão nhân gia.

Lão phụ nhân lắc đầu:

- Không, cô nương. Chính là ta đấy.
- Nhưng sự thật chứng minh ...
- Cô nương, hãy nghe ta hỏi đây. Người nhớ danh hiệu của ta chứ ?

Lãnh Ngưng Hương đáp:

- Là Bạch Phát Đồng Nhan Âm lão nhân gia.
- Người biết vì sao ta có danh hiệu đó không ?
- Văn bối nghe truyền ngôn rằng trước đây lão nhân gia có mái tóc bạc nhưng khuôn mặt xinh đẹp mãi mãi trẻ trung.
- Chính thế ! Bởi vì mái tóc bạc của ta mà người sống sót duy nhất ở Thính Đào Sơn Trang vì trong đêm tối tưởng ta là một bà già đã vẽ ta thành lão phụ thân.

Lãnh Ngưng Hương ngơ ngác im bật.

Lý Tồn Hiếu trấn tĩnh lại nói:

- Vậy là người vẽ trên tàng bảo đồ quả thật là lão nhân gia rồi...

- Thanh niên nhân, năm xưa ở Thính Đào Sơn Trang ngoài gia nhân Hàn trang chủ còn có sư thư của ông ta Lý phu nhân và vị Lý thiếu gia bây giờ chưa đầy tuổi. Người chắc là vị Lý thiếu gia đó, ta nói vậy có đúng không ?

Lý Tồn Hiếu mặt trắng bệch lại, run giọng:

- Như vậy hung thủ đêm ấy đột kích Thính Đào Sơn Trang giết gần trăm mạng người, sau đó còn phóng hỏa thiêu trụi nó thành đồng tro tàn quả nhiên đúng là bà rồi...

- Thì ta đã thừa nhận từ đầu mà ...

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Lão nhân gia, hai mươi năm trước giết người phóng hỏa, hai mươi năm sau lại tự nguyện nhận tội lỗi về mình, đó là điều xưa nay chưa từng có.

Lão phụ nhân cười nói:

- Cô nương, việc này vị hôn phu của người nên cảm tạ Miêu Cương Bát Động và tự cảm ơn mình nữa.

Lãnh Ngưng Hương ngạc nhiên hỏi:

- Câu đó nên hiểu thế nào?

Lão phụ nhân giải thích:

- Nếu không có bọn súc sinh Miêu Cương Bát Động hãm hại ta, giam cầm ta trong hắc lao mấy chục năm sống trong u tối ngồi tự vấn lương tâm, hối hận vì hành vi lỗi lầm của mình, lại không được vị hôn phu của người với lòng nhân từ và thần công cái thế giúp ta thoát khổn khiến ta thấy mình mang nợ quá nhiều thì bây giờ cho dù có tìm được ta thì ta đâu dễ thừa nhận tội trạng, sẵn sàng đền tội ?

Lý Tồn Hiếu đánh giọng hỏi:

- Thính Đào Sơn Trang đối với bà có cừu hận gì ?

- Nếu có cừu hận thì ta đã không bị lương tâm dày vò suốt mấy chục năm. Ta đã từng nói là mình bị người khác mê hoặc, bị mua chuộc và hù dọa mà mắc phải lỗi lầm.

Lãnh Ngưng Hương lại hỏi:

- Ai mê hoặc, ai đã mua chuộc lão nhân gia ?

Lão phụ nhân đáp:

- Thì chính kẻ vừa rồi đã định giết ta để diệt khẩu đó ! Thấy tình hình bất lợi đã lén trốn đi...

- Phu thê Hàn Tinh chủ nhân ?

- Phải ! Tuy kẻ ra mặt mua chuộc cám dỗ ta là phu thê họ Ôn, nhưng theo ta biết thì đằng sau đôi phu thê quái vật đó còn có một kẻ chủ mưu khác. Muốn biết hẳn là ai thì chỉ hỏi phu thê chúng mới biết được.

Lãnh Ngưng Hương nhìn Lý Tồn Hiếu.

Lý Tồn Hiếu hoành ngược đôi mày kiếm, bước tới gần lão phụ nhân.

Bà ta bình tĩnh nói:

- Thanh niên nhân, ta đã nguyện hiện thân tức chấp nhận đền tội cho lỗi lầm hai mươi năm trước của ta. Người của Miêu Cương Bát Động đã bị ta giết sạch rồi, lòng nay hoàn toàn thanh thản không còn vướng bận gì nữa. Thế gian này đối với ta không còn gì lưu luyến. Tuy nhiên món nợ kia ta sẽ giúp người đòi thêm một lần nữa, cũng là món nợ mà phu thê chúng phải trả cho ta chịu cảnh bi thảm suốt hai chục năm...

Dứt lời liền phóng mình lao vút đi như cơn gió, chớp mắt đã không thấy đâu.

Lý Tồn Hiếu định truy theo nhưng Lãnh Ngưng Hương đã ngăn lại:

- Bà ta sẽ quay lại, chàng đừng tìm vô ích. Bạch Phát Đồng Nhan Âm Ngọc Kiều danh đầu không nhỏ, tất biết giữ lời.

Lý Tồn Hiếu nhìn theo hướng Âm Ngọc Kiều vừa đi khuất, đứng trầm mặc một lúc rồi thong thả bước tới trước giường kiệu Cơ bà bà, chấp tay cúi đầu nói:

- Cơ lão nhân gia, Lý Tồn Hiếu lỗi mắng với lão nhân gia, xin chịu tội !

Cơ bà bà sửng sốt hỏi:

- Người có tội gì đối với ta?

Lý Tồn Hiếu đáp:

- Phàm chuyện gì đều phải hiểu rõ tình lý, văn bối chưa biết giữ lễ nghĩa đúng mực với lão nhân gia.

Cơ bà bà lắc đầu, cảm động nói:

- Ta không ngờ người cương trực và biết lễ phép đến như vậy, lại phải mang một nỗi cừu hận bi thảm dường ấy. Ta lại càng không ngờ Ôn gia của Hàn Tinh hiểm độc và hèn hạ đến thế...

Lãnh Ngưng Hương cũng đến thi lễ nói:

- Cơ bà bà văn bối cũng xin chịu tội.

Cơ bà bà xua tay nói:

- Thôi thôi ! Ta biết các người không có tội gì, mà nếu có làm ta giận dữ một chút thì ta phải tự trách mình trước...

Dừng một lúc lại trầm ngâm nói tiếp:

- Đáng trách nữa là Dao Cơ không cho ta biết rõ Lý Tồn Hiếu là người thế nào... bây giờ ta đưa Dao Cơ ra chắc vẫn chưa muộn chứ ?

Lãnh Ngưng Hương dù nằm mơ cũng không ngờ một lão ma đầu uy chấn võ lâm nay trở thành một người hiền dịu khả ái đến như vậy, liền mừng rỡ nói:

- Văn bối hết lòng cảm tạ !

Nói rồi quỳ xuống bái một lễ.

Cơ bà bà phóng mắt nhìn Tiểu Thúy gọi:

- Tiểu Thúy !

Tiểu Thúy vội bước lên thi lễ:

- Có tiểu tỳ !

Cơ bà bà nghiêm giọng:

- Tội chết có thể tha, nhưng tội sống phải chịu phạt. Người mau vào dẫn cô nương ra đây.

Tiểu Thúy phát ngơ, chợt hiểu ra quỳ xuống mừng rỡ nói:

- Đa tạ lão thần tiên khai ân.

Rồi đứng vụt lên lao như bay vào rừng.

Chốc lát đã dẫn theo Lệnh Hồ Dao Cơ chậm bước đi ra.

Lệnh Hồ Dao Cơ trông có vẻ tiêu tụy, sắc mặt rầu rầu, hiển nhiên đó là hậu quả của một mối tình vô vọng.

Lãnh Ngưng Hương lao tới đón, nói nhỏ vào tai Lệnh Hồ Dao Cơ mấy câu. Nàng gật đầu cũng nói nhỏ câu gì với Lãnh Ngưng Hương.

Đến trước giường, Lệnh Hồ Dao Cơ cùng Tiểu Thúy song song quỳ xuống.

Cơ bà bà khoát tay cười nói:

- Dao Cơ mấy ngày nay nội làm khổ cháu quá nhiều... Đứng lên đi ! Bây giờ nội giao cháu lại cho Lý Tồn Hiếu đó ! Hãy đến với nó đi !

Lệnh Hồ Dao Cơ đứng lên đưa mắt nhìn Lý Tồn Hiếu.

Bốn mắt giao nhau trong khoảnh khắc, đột nhiên từ đôi mắt đẹp của Lệnh Hồ Dao Cơ đôi dòng lệ châu tuôn dài xuống...

Lý Tồn Hiếu thấy lòng nhói lên, nhưng lúng túng không biết phải làm gì.

Lãnh Ngưng Hương cùng Tiểu Thúy dìu Lệnh Hồ Dao Cơ bước tới trước Lý Tồn Hiếu, chợt nghe Cơ bà bà nói:

- Khoan đã ! Những vị cô nương của Lệnh Hồ gia ở Lãnh Nguyệt khi xuất giá đâu thể không có lễ vật ?

Rồi trang trọng lấy trong túi một vật đưa ra:

- Nội cho cháu làm đồ sính lễ !

Vật đó không ai lạ, chính là bức tàng bảo đồ.

Lệnh Hồ Dao Cơ vô cùng kích động, nước mắt chứa chan, đôi môi hồng run run một lúc mới gọi được một tiếng:

- Nội !

Cơ bà bà cười nói:

- Cháu ngọc của ta ! Cô nương đã lớn rồi có lý đâu không xuất giá? Đó là hỷ sự phải mừng mới đúng chứ sao lại khóc thút thít thế kia? Ngày xưa khi bà nội lấy ông nội cháu, chỉ nhảy phóc một bước là ngồi chễm trệ trên kiệu hoa rồi.

Lãnh Ngưng Hương không nhịn được cười lên khúc khích.

Đến Tiểu Thúy và Lệnh Hồ Dao Cơ cũng bật cười tuy mặt vẫn còn đầm lệ.

Cơ bà bà vẫy Tiểu Thúy bảo:

- Người cầm lấy !

Tiểu Thúy quỳ xuống hai tay cung kính đỡ bức tàng bảo đồ .

Lý Tồn Hiếu chợt cất tiếng:

- Lão nhân gia bức tàng bảo đồ đó vẫn bối không thể nhận.

- Vật đó ta cho tôn nữ làm đồ sính lễ chứ có cho người đâu chứ ?

-Ồ !

Người của Lãnh Nguyệt Môn nhất loạt cười to khiến Lý Tồn Hiếu ngượng đỏ mặt.

Tiểu Thúy thừa cơ nhận lấy bức tàng bảo đồ.

Tiếng cười vang to, mỗi lúc một thoải mái lan khắp Nhược Thủy Hồ nơi chỉ cách đây chốc lát song phương còn ở thế kiếm phát cung giương chuẩn bị cho một cuộc chiến sinh tử. Thế mà giờ đây gió yên sóng lặng, hoà thuận như người một nhà.

Tiếng cười hơi lặng đi, Lý Tồn Hiếu chấp tay nói:

- Lão nhân gia, vẫn bối xin có một thỉnh cầu ...

- Nói đi !

- Trước hết xin lão nhân gia tạm đưa Lệnh Hồ cô nương về Kim Hoa, vẫn bối làm xong việc ở đây sẽ quay về đó ngay.

- Hay lắm ! Người không vội thì ta vội ! Vừa chấp nhận thỉnh cầu của người, vừa được gặt gùi tôn nữ ta thêm hai ngày !

- Đa tạ lão nhân gia !

- Từ nay người đã là rể của Lãnh Nguyệt Môn rồi, không cần khách sáo thế nữa. Tuy nhiên ta báo trước với người, võ học của Hàn Tinh rất lợi hại, nguy hiểm khó lường người nên cẩn thận.

- Đa tạ lão nhân gia đã chỉ dạy, văn bối xin ghi nhớ. Đến đây xin bái biệt !
Dứt lời định thi lễ đi.

Lãnh Ngưng Hương chợt hỏi:

- Chàng không muốn thiếp đi theo sao?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu:

- Đa tạ cô nương, không cần. Xin hãy theo Lệnh Hồ cô nương làm bầu bạn.

Lệnh Hồ Dao Cơ bấy giờ mới nói:

- Mọi việc Tiểu Thúy cho thiếp hay cả rồi. Như nội vừa nói, Ôn gia không dễ đối phó đâu. Chàng hãy cẩn thận đừng để thiếp và Hương muội phải lo lắng, hãy sớm quay về Kim Hoa.

Lý Tồn Hiếu cảm động đáp:

- Đa tạ cô nương, tôi sẽ nhớ !

Nói xong ôm quyền nhìn khắp lượt mọi người từ biệt rồi nhảy vút lên như cánh chim xuyên qua đám lá.

Cơ bà bà than:

- Hải tử này đã lĩnh hội toàn bộ võ học của Đại Lôi Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma rồi... Sau này thiên hạ võ lâm không còn ai sánh được với nó nữa...

Lệnh Hồ Dao Cơ và Lãnh Ngưng Hương cũng nhìn theo bóng Lý Tồn Hiếu vừa khuất, trong hai đôi mắt đẹp có sự tự hào xen lẫn nỗi lo âu.

oOo

Hồi 31

Ân Đền Oán Trả

Bạch Phát Đồng Âm Nhan Ngọc Kiều khẳng định rằng phu thê Hàn Tinh môn chủ không thể thoát khỏi Miêu Cương, thế nhưng Lý Tồn Hiếu truy đến tận Miêu Cương vẫn không thấy bóng dáng người nào của Hàn Tinh Môn cả.

Mặt trời sắp xuống thấp dưới đỉnh Tuyết Phong Sơn.

Cách Tuyết Phong Sơn không xa có một tiểu trấn gọi là Đào Hoa Bình, chỉ độ mấy chục hộ dân cư, một nửa làm nghề săn bắn.

Lý Tồn Hiếu đến trấn thì đã hoàng hôn.

Chàng nhìn những tốp nông phu hoặc các nhóm thợ săn lục tục kéo về, tuy cuộc sống thanh đạm, vất vả nhưng vô tư. Chàng liên liên tưởng đến những hiểm ác của người trong võ lâm mà thầm ao ước có được cuộc sống thanh bình kia.

Tuy nhiên đã mấy người trong võ lâm lại chịu buông kiếm vứt đao mà cầm lấy bộ cung tên hoặc cái cuốc cày mà sống vui cùng năm tháng ?

Chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi thì chợt thấy một người từ trấn thành đối diện đi thẳng đến trước mặt chàng với dáng vẻ vội vã.

Vừa ngang mặt Lý Tồn Hiếu chợt giật mình buộc miệng kêu lên:

- Trương tiền bối.

Đúng là Thiết Phiến Xảo Khách Trương Viễn Đình.

Trương Viễn Đình vừa bước qua được mấy bước, liền quay phắt lại, kinh ngạc hỏi:

- Thiếu gia sao lại ở đây ?

Lý Tồn Hiếu kể lại các tình tiết từ sau khi hai người chia tay.

Trương Viễn Đình mừng rỡ nói:

- Tạ trời tạ đất ! Tạ trời tạ đất ! Không ngờ mối cừu hận của Hàn trang chủ nay đã rõ manh mối cả rồi. Việc phục cừu nay chỉ là chuyện đơn giản, chưa chừng mấy kẻ rắn rết đó đang cắn xé nhau... Bạch Phát Đồng Âm Nhan Ngọc Kiều năm xưa thế nào thì tôi biết rõ ! Mụ là một đại ma đầu, tàn bạo không sao kể xiết, khắp giang hồ ai cũng khiếp vía, vậy mà còn bị phu thê Ôn gia thao túng, chứng tỏ đôi phu phụ này gian hiểm

chừng nào. Âm Ngọc Kiều nay bị lương tâm cắn rứt, hai mươi năm sống trong ngục tối, thân thể không bằng quỷ đói thế là chịu tội sống rồi. Mụ quyết không tha cho phu thê Ôn gia vì cái giá mà mình phải trả đâu. Bây giờ có thể cung hỷ thiếu gia. Xin cung hỷ thiếu gia.

Lý Tồn Hiếu hơi ngượng, hỏi lảng đi :

- Tiền bối sao lại ở đây và định đi đâu thế ?

Trương Viễn Đình thở dài một hơi nói:

- Chẳng giấu gì thiếu gia, tôi từ lâu đã chán ghét cảnh chui nhũi khắp nơi rồi... Ngày xưa chỉ do một chút lòng tham mà phải trốn chạy hoài, nay mới coi như là được thoát thân. Thiếu gia xem ở đây thật đẹp, lân bang cũng tốt, sống thanh đạm nhưng nghĩa tình. Tôi đã tính sống ở đây đến trọn đời...

- Tiền bối quyết định thoát ly khỏi võ lâm sống thanh bạch ở đây là hay quá...Tôi cũng vừa nghĩ tới...

Trương Viễn Đình ngắt lời:

- Thiếu gia thì không được ! Phò chính trừ nguy nay đều nhờ vào một mình thiếu gia cả ! Nếu không thì Hàn Tinh Môn còn tai hại võ lâm tới bao giờ ? Còn như tôi thì lại khác ! Khi đã đạp chân vào võ lâm rồi muốn thoát ra tưởng lên trời còn dễ hơn ! Thiếu gia, đừng đứng đây nữa, hãy đến hàn gia nói chuyện một bữa !

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm nghĩ ngợi lát rồi gật đầu:

- Đã tới đây cũng xin làm phiền tiền bối một lần nữa ! Tiện thể hỏi thăm lệnh ái...

- Hay lắm ! Nào đi ! Thiếu gia có lòng nhớ đến tiểu nữ thật hân hạnh quá !

- Lệnh ái từ ngày đó tới nay có được mạnh khỏe không ?

Trương Viễn Đình liếc mắt nhìn Lý Tồn Hiếu nói:

- Sau khi từ giã ở Kim Hoa chưa đến hai ngày, nó ngã bệnh đến nay...

Lý Tồn Hiếu lo lắng hỏi:

- Bệnh thế nào? Có nặng không ?

- Cảm ơn thiếu gia đã quan tâm, không đến nỗi nặng lắm...

Bấy giờ đã đến một con hẻm, Trương Viễn Đình dừng lại trước một cánh cổng gỗ đơn sơ nói:

- Đến nơi rồi, xin mời thiếu gia vào.

Lý Tồn Hiếu lướt mắt nhìn, thấy gian nhà tranh nhỏ ba gian khá thanh nhã, phía trước có một sân nhỏ, tiếp đến là hàng giậu trúc.

Trong nhà chỉ có một gian sáng đèn hắt ánh sáng ra sân, cảnh vật thật u tịch.

Lý Tồn Hiếu gật đầu khen:

- Tiền bối thật biết hưởng thụ cảnh cô tĩnh thanh nhã !

Trương Viễn Đình cười đắc ý:

- Tôi biết mà ! Đây là bước đầu tiên tiến vào cõi tiên đấy.

Chợt trong nhà có giọng thiếu nữ vang ra:

- Lý huynh đấy ư ? xin vào đi !

Trương Viễn Đình nói nhỏ:

- Tiêu Lan đấy ! Nó thật thính tai !

Rồi cao giọng nói vào nhà:

- Nha đầu ! Con nhận ra giọng nói nhanh đấy ! Đúng là thiếu gia, con cứ nằm đi để cha tiếp thiếu gia cho.

Nhưng Trương Tiêu Lan đã hiện ra trước cửa. Thân hình nàng tiều tụy, da xanh mét, Lý Tồn Hiếu trông thấy lòng rất thương xót.

Tuy vậy khuôn mặt gầy guộc của nàng nở một nụ cười sung sướng.

Lý Tồn Hiếu vội bước nhanh vào nói:

- Trương cô nương...

Trương Viễn Đình dịu nhi nữ mắng yêu:

- Nha đầu thật không nghe lời cha ! Thiếu gia đã tới đây, con sợ gì không gặp ?

Bấy giờ Lý Tồn Hiếu mới nhận ra sau lưng Trương Tiêu Lan có một trung niên thiếu phụ liền ôm lấy quyền chào. Thiếu phụ cũng mỉm cười hoàn lễ.

Trương Tiêu Lan hỏi, giọng run run :

- Thiếu gia sao lại tới đây ?

- Tôi vừa có việc qua đây tình cờ gặp được Trương tiền bối...

Trương Viễn Đình nói:

- Hải tử, con cứ nằm một lát cho khỏe đã, sau này sẽ nói chuyện.

- Cha, con không sao đâu !

- Nghe cha đi mà ! Dù sao thì ít ra con cũng nên thay y phục đi chớ !

Trương Tiêu Lan đành nhìn chàng cố mỉm một nụ cười thật tươi nói:

- Xin chàng ngồi đây để thiếp vào thay y phục rồi sẽ trở lại.

Nói xong được trung niên thiếu phụ dìu về phòng.

Lý Tồn Hiếu thấy cách đối xử của cha con Trương Viễn Đình đối với mình, lòng rất hồ nghi.

Chẳng lẽ Trương Tiêu Lan cũng có tình ý với mình ?

Thật ra lúc đầu gặp Trương Tiêu Lan ở Khai Phong, cứu họ thoát khỏi Hàn Tinh Tứ Sứ, chàng đã thấy sao xuyên.

Sau đó gặp lại ở Kim Hoa, chàng tưởng chừng như đã quên đi, nhưng thật ra không sao quên được.

So với Lệnh Hồ Dao Cơ, Lãnh Ngưng Hương và Ôn Phi Khanh, nàng không đẹp bằng nhưng lại có nét quyến rũ rất khó tả, như một đóa hoa đồng nội, dịu dàng, bình dị so với đóa hồng rực rỡ.

Thời gian vừa rồi, chàng bận lo nghĩ nhiều việc, lại có Lãnh Ngưng Hương và Lệnh Hồ Dao Cơ bên cạnh, chàng có quên Trương Tiêu Lan, ít ra hình bóng nàng cũng lùi sâu hơn vào tâm khảm.

Mặc dù giữa song phương còn chưa có gì nhưng bây giờ thấy nàng tiêu tụy và đầy nhiệt tâm với mình như vậy, trong lòng chàng trào dâng một niềm thương vô vàn và cả nỗi xao xuyên nữa.

Nhưng có thật nàng có tình ý với chàng không ?

Trương Viễn Đình cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng:

- Mời thiếu gia ngồi dùng trà.

Hai người ngồi xuống bộ ghế ngay chính gian giữa.

Chốt lát, trung niên phu nhân đã mang trà tới.

Trương Viễn Đình giới thiệu:

- Vị này là dân cư. Những khi tôi đi hái thuốc, cô ấy thường sang giúp đỡ Tiêu Lan, thân thiết và nhiệt tâm lắm !

Hai người chào nhau lần nữa.

Trương Viễn Đình vào phòng nữ xong quay lại ngồi xuống chỗ cũ nhấp xong ngụm trà nói:

- Tôi đã điểm thù huyết cho Tiêu Lan rồi. Thiếu gia biết đó, nó bây giờ rất yếu không thể ra được, xin đừng để tâm.

- Tiền bối sao còn khách khí thế...

Trương Viễn Đình có phần lúng túng nói:

- Tôi biết thiếu gia không để tâm, chỉ là... chỉ là... Ai ! Tôi không biết nên nói thế nào đây...

Lý Tồn Hiếu do dự một lát rồi nói:

- Tiền bối có điều gì xin cứ nói, đừng ngại gì cả.

Trương Viễn Đình hắng giọng mở lời :

- Thiếu gia đã nói thế... mặt khác tôi cũng vì tiểu nữ nên cũng đành mặt dày mày dạn bộc bạch thẳng ra.

Lý Tồn Hiếu thấy tim mình đập rộ lên.

Trương Viễn Đình lại tiếp:

- Không giấu gì thiếu gia, bệnh của Tiêu Lan phát sinh là do thiếu gia. Lúc đầu từ Kim Hoa trở về, tôi cho rằng chỉ ít lâu là khỏi, nào ngờ càng ngày mỗi tương tư càng nặng đến nỗi nằm liệt giường mấy tháng nay. Thiếu gia cũng thấy đấy, vừa biết thiếu gia đến nó mừng thế nào... đó là lần đầu tiên trong hơn tháng nó tự rời khỏi giường.

Lý Tồn Hiếu rất xúc động, đồng thời phần nào cảm thấy khó xử.

Trương Viễn Đình lại tiếp:

- Tôi biết thiếu gia có điều khó xử, cũng biết Tiêu Lan không xứng với thiếu gia...

Chàng vội ngắt lời:

- Tiền bối sao lại nói thế ?

Trương Viễn Đình lắc đầu :

- Thiếu gia, tôi nói là thực tình. Tôi biết tình cảnh thế nào chứ. Nhưng vì thiếu nữ, tôi không thể không nói. Luận về gia thế dung mạo và võ học, nó không sao sánh được với hai vị Lệnh Hồ và Lãnh cô nương. Thế nhưng tôi biết rõ tâm tính nhi nữ mình. Nó thiện lương dịu hiền cũng là một cô nương tốt. Nó nấu nướng giặt giũ, thêu thùa đều khéo léo và siêng năng, ít ra cũng hầu hạ được thiếu gia mà không phải phàn nàn điều gì. Bây giờ xin hỏi thẳng một câu, thiếu gia có nguyện ý lấy nó không ?

Lý Tồn Hiếu thốt lên:

- Tiền bối...

Trương Viễn Đình đưa tay ngăn chàng lại:

- Xin thiếu gia nghe hết đã. Hãy đừng tự gượng ép mình. Việc này không thể ép buộc. Nếu thiếu gia thật sự nguyện ý thì không nói làm gì. Nếu không thì cũng là số mạng của nó hẩm hiu như thế, tôi sẽ có cách ứng phó...

Tới đó, ông cúi thấp đầu, nhưng chợt ngẩng phắt lên:

- Việc rất trọng đại thiếu gia chưa cần trả lời ngay. Xin hãy nghỉ tại đây một đêm rồi suy nghĩ lại thật kỹ...

Lý Tồn Hiếu nghiêm nghị nói:

- Tiền bối, lẽ ra việc này tôi phải đề cập trước với tiền bối. Nói thật tình từ lần đầu gặp được Trương cô nương, tôi đã có cảm tình. Nhưng hoàn cảnh khiến tôi không thể theo ý mình, chắc rằng tôi không nói nhiều tiền bối cũng đã biết... Nếu tiền bối không chê, tôi đã cầu thân với Lệnh Hồ cô nương và Lãnh cô nương, tôi xin tiền bối cho được cầu thân với lệnh ái... chúng ta không phải người thế tục, không cần mai mối...

Trương Viễn Đình rất xúc động. Ông đứng lên, đôi môi run run muốn nói gì nhưng không nói được lời nào.

Hồi lâu, ông lại ngồi xuống thở vào một hơi thật sâu mới nói:

- Đa tạ thiếu gia ! Câu đó của thiếu gia đã cứu hai mạng cha con chúng tôi. Bây giờ tôi có thể nói thật ra, và chắc rằng thiếu gia cũng hiểu điều đó, Tiêu Lan nghe thiếu gia đến, căn bệnh đã thuyên giảm ba phần. Nếu thiếu gia cự tuyệt, nó chỉ còn đường chết mà thôi. Và nó đã chết, tôi cũng không sao sống nổi...

Tới đó đột nhiên hai hàng nước mắt lã chã tuôn rơi.

Trương Viễn Đình vừa lau nước mắt vừa cười nói:

- Thiếu gia chớ cười, chẳng qua tôi mừng qua đó thôi ! Không sao tự chủ được...

- Tiền bối, tôi chỉ xin nói một câu rằng văn bối vô cùng vinh hạnh. Xin đa tạ...

Trương Viễn Đình vội ngắt lời:

- Thiếu gia chớ khách khí ! Lẽ ra tôi phải nói câu đó... Bây giờ hãy để Tiêu Lan được hạnh phúc...

Nói xong đứng dậy định đi.

Lý Tồn Hiếu vội nói:

- Tiền bối !

Trương Viễn Đình dừng lại hỏi:

- Thiếu gia còn việc gì nữa ?

- Xin tiền bối cho phép, và cũng xin tiền bối báo với Tiêu Lan một tiếng, ngay sáng sớm mai văn bối xin rời khỏi đây, sau khi xong việc sẽ trở lại.

Trương Viễn Đình gật đầu:

- Tôi hiểu. Việc đó là đương nhiên. Chỉ cần thiếu gia chấp nhận cha con chúng tôi đã mãn nguyện rồi.

Nói xong đi vào phòng.

Nhìn theo Trương Viễn Đình, Lý Tồn Hiếu càng thấm thía mối thâm tình của những người dân dã, và nếu như thiếu nó, chàng đánh mất một phần của cuộc đời mình, cũng vốn quen với dân dã...

Chàng thấy mừng vì mình đã quyết định đúng, vì mình đã không tự dối lòng, và thật sự chỉ cần một mình Tiêu Lan, chàng cũng đã đủ mãn nguyện rồi.

Chỉ thấy Trương Viễn Đình quay lại nói:

- Hải tử ngốc nghếch đó thật là... Vừa rồi ta nói mấy cũng không chịu đi, trái lại bây giờ nói bao nhiêu cũng không chịu ra... lòng nữ nhân thật không sao hiểu được...

Chợt nghe giọng thánh thót của Trương Tiêu Lan vẳng ra:

- Cha sao thế ? Ai nói con không chịu ra nào ?

Cả Trương Viễn Đình và Lý Tồn Hiếu cùng sửng sốt.

Quả thật Trương Tiêu Lan đã đứng ở cửa phòng.

Nàng đã thay y phục, chải đầu vấn tóc thật kỹ, còn đánh thêm một lớp phấn nhẹ.

Bộ thanh y rất hợp với khổ người và màu da, đôi hài mới tinh thêu rất tinh xảo.

Tuy nàng vẫn còn tiều tụy nhưng với niềm vui phơi phới cũng biến thành giai nhân tuyệt thế, đến nỗi Lý Tồn Hiếu cũng phải sửng sờ.

Quả thật chưa bao giờ thấy nàng đẹp đến thế.

Chàng đứng lên dăm dăm nhìn nàng, hồi lâu mới khẽ gọi:

- Cô nương !

Trương Tiêu Lan hơi đỏ mặt, cúi thấp đầu đáp:

- Thiếu gia !

Trương Viễn Đình mở to đôi mắt, giọng nói không giấu được sự kinh ngạc:

- Nha đầu ! Bao nhiêu năm nay ta chưa thấy con như thế bao giờ.

Trương Tiêu Lan không đáp, ngẩng lên nhìn tình lang với ánh mắt chứa chan hạnh phúc.

Chàng cũng đáp lại với cái nhìn đó.

oOo

Đêm ấy Lý Tồn Hiếu trú lại nhà Trương Viễn Đình, thật ra họ không ngủ nhiều ba người trò chuyện gần hết đêm. Nếu không vì Trương Tiêu Lan còn yếu nên buộc phải đi ngủ, có lẽ họ đã thức trắng đêm.

Hôm sau vừa mờ sáng, Lý Tồn Hiếu đã lên đường.

Tiêu Lan dậy sớm, cố ra đến cửa đưa mắt đầy yêu thương tiễn theo chàng nhưng không khóc.

Riêng Trương Viễn Đình tiễn chàng tới tận ngoài thành.

Ra khỏi Tuyết Phong Sơn, Lý Tồn Hiếu thi triển thân pháp đi nhanh về hướng bắc.

Nhưng mới đi chừng hai dặm, một tiếng quát từ lưng chừng núi khiến chàng dừng ngay lại.

Thế nhưng trong khu rừng rậm, nơi vừa có tiếng quát phát ra, chàng chú mục nhìn hồi lâu nhưng không phát hiện thấy gì khác thường.

Lý Tồn Hiếu đang tần ngần lại một chuỗi cười lạnh lẽo vang lên.

Chàng không nghĩ ngợi gì thêm, lập tức phi thân lên núi.

Trong đám rừng rậm, lại nghe tiếng nói vang lên, tuy không lớn nhưng lạnh lùng đầy đe dọa:

- Người bây giờ còn bản lĩnh gì nữa? Còn phép thần thông gì thì cứ thi thố hết đi? Uy phong đâu? Sát khí đâu?

Giọng nói nghe quen quen.

Lý Tồn Hiếu nhẹ bước tiến lại gần.

Dưới chân vách đá cuối khu rừng rậm có một thạch động. Một người người ngồi trước động khẩu, mình bạch hắc y, mặt trắng bệch, chiếc mũ rộng vành để bên cạnh, rõ ràng đó là một trong Tứ Khối Ngọc, Sở Ngọc Hiền.

Cách sở Ngọc Hiền chừng bốn năm trăm thước một lão nhân cao lớn bận bạch y đứng nhìn đối thủ không còn sức kháng cự như mèo vờn chuột.

Không cần thấy mặt, chỉ cần nhìn phía sau cũng nhận ngay ra bạch y lão nhân là vị tổng hộ pháp của Bạch Cốt Môn Thần Đồ Báo đã hoảng hốt chạy khỏi tiểu đình gần Man Câu.

Lúc này Sở Ngọc Hiền vẻ mặt u ám, mắt nhắm nghiền nhìn điệu bộ thật thiếu não.

Thần Đồ Báo vùng chưởng lên, sẵn sàng giáng xuống kết liễu mạng sống kẻ bất hạnh kia.

Lý Tồn Hiếu chợt quát to:

- Thần Đồ Báo ! Người còn dám ?

Chưa dứt lời, chỉ lực đã xuất, nhằm thẳng hậu tâm tên tổng hộ pháp.

Hắn vội vàng nhảy phắt sang bên hai bước quay ngoắt lại nhìn, sau giây lát sững sờ hoảng hốt kêu lên:

- Lại là người?

Lý Tồn Hiếu lạnh lùng nói:

- Tính ra chúng ta có duyên.

Thần Đồ Báo nghiêng răng nói:

- Người đúng là thứ âm hồn đeo đẳng hại ta !

Dứt lời phóng tới một chưởng.

Sở Ngọc Hiên mở mắt ra nói:

- Cẩn thận ! Đó chính là *Thi độc thôi tâm bạch cốt chưởng* vô cùng tàn độc !

- Yên tâm đi, ta đã từng lĩnh giáo.

Chưởng kinh đã ập tới trước mặt.

Lý Tồn Hiếu không phản thủ, chỉ hơi lách mình sang là tránh được.

Bấy giờ chàng mới xuất chỉ điểm ra.

Thần Đồ Báo rú lên một tiếng, đồng thời người lao vút lên biến vào rừng.

Sở Ngọc Hiên thở dài nói:

- Các hạ thân thủ siêu phàm. *Thi độc thôi tâm bạch cốt chưởng* của Thần Đồ Báo tàn hại không biết bao nhiêu người trên võ lâm, tới nay coi như là đã kết thúc rồi !

Lý Tồn Hiếu nói:

- Đối với quân tàn ác nên tước đi nhanh vuốt của chúng. Chắc các hạ cũng đồng tình khi ta phế bỏ hữu chưởng của hắn, đúng không?

- Lần đầu các hạ đã cứu mạng ta ở tiểu đình gần Man Câu. Nay lại thi ân lần nữa, ta rất cảm kích.

- Lần đầu tiên các hạ ở Man Câu vì ta chưa biết các hạ là ai. Còn lần này chỉ là tình cờ không thể khoan tay nhìn, vì thế không nên coi là ân nghĩa.

Sở Ngọc Hiên ngạc nhiên hỏi:

- Nghe khẩu khí thì hình như bây giờ các hạ biết ta...

- Đúng hơn, nếu lần đầu biết các hạ thì ta đã không cứu. Trái lại ta còn muốn giết các hạ nữa. Nhưng bây giờ ta lại thấy nên cứu.

Sở Ngọc Hiên nói:

- Các hạ làm ta chẳng hiểu gì cả.

- Chỉ đơn giản một câu là người hiểu. Ôn Phi Khanh ở Hàn Tinh là hồng phấn tri kỷ của ta.

Sở Ngọc Hiên biến sắc, mắt mở ta thốt lên:

- Thì ra người là...

Nhưng chỉ chốc lát, y lấy lại bình tĩnh trầm giọng hỏi:

- Nguyên người là tu mi tri kỷ của Ôn Phi Khanh... Bạch Cốt Tam Sát đã chết, đến lúc ta cũng nên đền tội rồi ! Dù sao ta chẳng còn sống được lâu nữa. Các hạ cứ hạ thủ đi !

Rồi nhắm mắt không nói gì nữa.

- Các hạ không nghe hay sao ? Ta vừa nói rằng bây giờ thì ta nên cứu các hạ.

Sở Ngọc Hiên lại mở mắt ra:

- Với lý do gì chứ? À phải... hẳn là các hạ muốn tự tay giết ta...

- Không phải thế !

- Vậy thì ta không hiểu.

- Không những ta không định giết các hạ mà còn muốn khuyên Ôn nhị cô nương cũng không nên làm thế.

Sở Ngọc Hiên ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao chứ? Chính ta đã hủy sự thanh bạch của Ôn nhị cô nương, cướp đi vị hồng phấn tri kỷ của các hạ, thế mà các hạ lại... Vì lý do gì?

Lý Tồn Hiếu bình tĩnh nói:

- Rất đơn giản. Bởi vì ta biết việc đó không xuất phát từ ý muốn của người. Người cũng bị tác động của dược vật làm hại. Xét cho cùng thì người cũng là nạn nhân.

Sở Ngọc Hiên lắc đầu:

- Người sai rồi ! Ta hoàn toàn không bị tác động của dược vật. Ta không uống chút nào thứ thuốc kích thích đó. Ta thấy Sầm Đông Dương muốn làm nhục Ôn cô nương liền xuất hiện đối hấn đi. Lúc đó không xem xét kỹ nên ta đã giải khai huyết đạo cho Ôn cô nương khiến dược vật phát tác, cô ấy bị kích thích đến điên cuồng làm cô ta không thoát được sự đòi hỏi mãnh liệt đã làm cô ấy có sức mạnh ghê gớm, và bị kích đã xảy ra.

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc rồi nói;

- Cho dù thế, người cũng không đáng trách.

Sở Ngọc Hiên ngưng mục nhìn đối phương, trên bộ mặt trắng bệch luôn luôn thay đổi, cuối cùng hồ nghi hỏi:

- Các hạ thật không trách ta ư ?
- Làm người phải phân biệt được thiện ác, nhận rõ trái phải, đúng không ?

Sở Ngọc Hiên run lên một trận mới nói:

- Các hạ thật khiến ta ngưỡng phục. Ta cũng biết trong việc này mình không có lỗi. Thế nhưng có câu rằng “ta không giết bá nhân, bá nhân vì ta mà chết”. Vì thế ta thấy mình có trách nhiệm trong việc hủy hoại sự thanh bạch của Ôn cô nương, bởi thế dù đền tội cũng đáng. Nay các hạ không trách ta mà lưu cho ta được toàn thân, vậy xin các hạ cứ tùy tiện...

Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Người cho rằng nhất định phải lấy cái chết mới trả được lỗi lầm sao ?

Sở Ngọc Hiên đáp:

- Sự thật như thế. Ta còn biết làm gì khác ?
- Người chết đi, còn Ôn cô nương thì sao ? Có thể trả lại sự thanh bạch cho cô ấy không ?

Sở Ngọc Hiên ngơ ngác hỏi:

- Nhưng biết làm gì hơn nữa? Ta chỉ làm được thế thôi ...
- Chưa hẳn
- Vậy các hạ thấy ta nên làm gì ? có con đường nào khác chứ ?
- Người chết đi sẽ không ai trả lại sự thanh bạch cho Ôn nhị cô nương, dù ta không chết cũng sẽ đau khổ suốt đời. Đó là bi kịch vì sao không biến bi kịch thành hỷ kịch ?

Sở Ngọc Hiên mở to mắt hỏi:

- Ta không hiểu ý các hạ ?

Lý Tồn Hiếu nhìn thẳng mặt Sở Ngọc Hiên nghiêm giọng:

- Ta thấy rằng cách tốt nhất để chuộc lại lỗi lầm là người hãy tìm Ôn cô nương, trước hết nhận tội, sau hãy ngỏ lời cầu hôn.
- Thế nào? Các hạ đùa với ta đấy ư ?
- Ta hoàn toàn không đùa.
- Không ! Thật vô lý và hoàn toàn không xác đáng.
- Người nên biết rằng đó là phương pháp duy nhất hoàn lại sự thanh bạch cho cô ấy và tránh được bi kịch ...
- Không được, các hạ ! Ta đâu thể chiếm tiện nghi quá lớn như vậy được chứ ?
- Sao lại bảo là chiếm tiện nghi? Trong việc ấy không thể hoàn toàn trách người...

- Nhưng rốt cuộc chính ta...

Lý Tồn Hiếu ngắt lời:

- Người nên biết rằng nếu không nghe lời ta, Ôn cô nương chỉ còn một con đường chết. Khi đó tội lỗi người càng nặng thêm ...

- Nhưng ta muốn chết trước cô nương. Ta cầu được giải thoát.

- Giải thoát ư ? Chết không phải là cách giải thoát, chỉ là sự trốn chạy.

Sở Ngọc Hiên nín lặng.

Lý Tồn Hiếu nghiêm giọng:

- Là đại trượng phu tu mi bảy thước làm gì nên đối mặt với hiện thực. Nếu chạy trốn trách nhiệm bằng cách tìm đến cái chết thì người còn xứng là đại trượng phu nữa không ? Còn xứng đáng với danh hiệu một trong Tứ Khối Ngọc nữa không ?

Sở Ngọc Hiên cười khổ nói:

- Các hạ tăng bốc ta... Có thể ta sẽ hết sức hổ thẹn mà nghe lời các hạ, nhưng còn Ôn cô nương....

- Ta sẽ có cách khuyên giải cô ấy.

- Các hạ thật là người mà ta chưa từng gặp. Nếu đổi bất cứ người khác sẽ không ai chịu tha ta...

- Đó cũng là vì ta nghĩ đến Ôn cô nương thôi... Bây giờ hãy trả lời xem người có chịu nghe lời ta không ?

Sở Ngọc Hiên quả quyết gật đầu:

- Ta nguyện ý theo lời các hạ ! Ta sẽ quỳ xuống cầu xin cô ấy chấp nhận, tiếc rằng...

Tới đó im bất không nói nữa

Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Tiếc rằng thế nào ?

- Ta đã nói mình không sống được bao lâu nữa. Tuy có lòng muốn biến bi kịch thành hỷ kịch nhưng đành bất lực

- Người nói đến thương thế do *Thi độc thôi tâm bạch cốt chưởng* ư ?

- Không sai. Ngày trước ở tiểu đình các hạ chế trụ huyết đạo cho ta nhờ thế mà ngăn *thi độc* phát tác. Nhưng khi ta rời khỏi Man Câu do chạy nhanh mà thương thế lại trở nên trầm trọng, nay *Thi độc* đã xâm nhập vào tận phủ tạng chỉ e rằng không sống qua mười ngày...

- Hãy để ta xem !

Nói xong bước lại gần.

Đột nhiên có giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Chàng không cứu được hấn đâu !

Lý Tồn Hiếu giật mình thốt lên:

- Nhị cô nương....

Đúng là thanh âm thánh thót của nàng:

- Thiếp đây ! Rốt cuộc chỉ có chàng mới nhận ra giọng thiếp.

Sở Ngọc Hiên nhìn về hướng giọng nói, thấy trong khu rừng rậm có một bóng hắc y hết sức yêu kiều nhẹ bước đi ra, chính là Ôn Phi Khanh.

Sở Ngọc Hiên rung mình, vội cúi thấp đầu xuống.

Lý Tồn Hiếu vẫn đứng nguyên, không quay lại.

Chốc lát, Ôn Phi Khanh đã tới gần.

Lý Tồn Hiếu bấy giờ mới quay lại:

- Nhị cô nương !

Ôn Phi Khanh cười chua chát:

- Thì ra chàng thay người khác làm mai cho một cuộc nhân duyên...

- Nhị cô nương, tôi thấy nên làm như thế. Sở Ngọc Hiên vô tội.

- Thế nào? Chàng không sai, hấn không sai, chỉ một mình thiếp sai thôi ...

- Nhị cô nương đừng nói thế !

- Vậy thiếp nên nói thế nào ? Cảm tạ chàng ư ? Chấp nhận lấy hấn ngay bây giờ?

- Nhị cô nương, Sở Ngọc Hiên là bậc tuấn kiệt đương thế. Trong việc đó hấn cũng là nạn nhân.

- Lúc này nói như vậy mà chàng không đau khổ chút nào ư ?

Lý Tồn Hiếu run giọng:

- Nhị cô nương ...

- Thiếp muốn lấy chàng vì sao chàng không muốn? Vì chê thiếp không còn thanh bạch nữa ư ?

- Nhị cô nương coi Lý Tồn Hiếu là hạng người nào ?

Ôn Phi Khanh vẫn kiên quyết:

- Vậy thì sao chàng không cầu hôn thiếp? Làm sao biết thiếp sẽ không lấy chàng ?

- Tôi đã sớm có ý định cầu hôn, chỉ hỏi cô nương có chấp nhận không...

- Chàng tin tưởng rằng thiếp sẽ không lấy chàng, đúng vậy không ?

- Nhị cô nương sao phải khổ vậy chứ ?

On Phi Khanh run giọng :

- Ai biết tôi đã khổ thế nào ?

Đôi mắt nàng đỏ hoe, không ngăn nổi đôi dòng lệ.

Sở Ngọc Hiên quay sang, định quỳ gối xuống.

On Phi Khanh nói:

- Khoan đã ! Người không cần quỳ xuống cầu ta. Ta không chấp nhận đâu. Cố nhiên đáp ứng lấy người là phương sách tốt nhất, nhưng đối với người ta không có tình yêu và vĩnh viễn không bao giờ ...

Lý Tồn Hiếu kêu lên:

- Nhị cô nương.

On Phi Khanh ngắt lời:

- Cả hai người không cần quan tâm đến ta nữa ! Ta có cách của mình. Ta tuy là một nữ nhân yếu đuối nhưng chưa định chết đâu...

Chợt cúi nhìn Sở Ngọc Hiên nói:

- Còn người... người cũng không cần phải chết. Ta đã biết người không phải có lỗi hoàn toàn, chủ yếu không do ý người. Người còn có việc để làm cho võ lâm. Đây là giải dược ta lấy trên người Thần Đồ Báo, cầm lấy !

Nàng phất nhẹ tay ném một bình nhỏ vào túi Sở Ngọc Hiên. Hấn vẫn bất động, như đã hóa đá.

Nàng quay lại nhìn Lý Tồn Hiếu:

- Còn chàng, mối thù giữa chàng với On gia, thiếp đã biết. Ai nợ thì người đó trả đó là sự phục ứng, không nên vì thiếp đã cứu chàng một lần mà do dự. Từ nay thiếp sẽ chọn nơi thanh vắng của phật, không còn là người On gia nữa. Họ bây giờ đang trên đường đến Nam Nhạc, cả Âm Ngọc Kiều cũng đuổi theo đến đó. Thiếp chỉ có một cầu xin, nếu có thể thì chàng hãy giữ lại kẻ nổi dỗi cho On gia, vả chăng anh ta còn chưa gây tội lỗi quá nghiêm trọng. Chỉ có thế. Nếu còn duyên chúng ta sẽ gặp nhau.

Dứt lời quay lại chậm bước đi vào rừng.

Lý Tồn Hiếu gọi:

- Nhị cô nương ...

On Phi Khanh dừng lại:

- Chàng còn muốn nói gì ?

Lý Tồn Hiếu mấp má môi hồi lâu mới nói được :

- Nhị cô nương ... chẳng lẽ đi như thế sao?
- Thiếp còn chờ gì chứ ? Nếu không đi như thế thì chàng bảo thiếp đi thế nào ?
- Nhị cô nương thân đã ở võ lâm ...
- Chàng sai rồi. Trong võ lâm thiếp không còn chỗ yên thân.
- Có. Chỉ là nhị cô nương có nguyện ý hay không ...

On Phi Khanh lắc đầu:

- Thiếp không dễ gì hạ được quyết tâm đó. Nay lòng thiếp đã bình lặng, chàng đừng quấy động nó lên nữa. Nhớ gởi lời thiếp đến Dao Cơ và Hương muội.

Nói xong lại bỏ đi.

Lý Tồn Hiếu gọi với theo:

- Nhị cô nương, Dao Cơ và Ngưng Hương cũng không thể bỏ được cô nương...

Ôn Phi Khanh không dừng lại, sợ tình lang thấy mình đang khóc, ẩn nhanh vào rừng.

Lý Tồn Hiếu lặng lẽ nhìn theo, tim chàng đập rộn lên, nhói đau cả lồng ngực.

Hồi lâu, chàng buông tiếng thở dài nảo ruột, từ từ quay lại.

Sở Ngọc Hiên rầu rĩ nói:

- Tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa ? Và còn mặt mũi nào để sống tiếp đây? Thế nhưng... nên theo lệnh Nhị cô nương, cô ấy cho tôi thêm dũng khí, đó cũng là cách đền tội... các hạ bảo trọng, nếu còn duyên chúng ta sẽ gặp nhau. Xin cáo biệt.

Nói xong chấp tay chào rồi lăm lũi bước đi.

Lý Tồn Hiếu nhìn theo dáng người dong dỏng của y xa dần, lòng không khỏi xót thương.

On Phi Khanh đi, lòng chàng đau nhói. Nay Sở Ngọc Hiên cũng ra đi một cách thê lương như thế, chàng lại bùi ngùi.

Đột nhiên chàng ngẩng mặt lên trời hú một tiếng rồi lao người xuống núi.

★

★

★

Hành Sơn hay Nam Nhạc là một dãy núi thuộc Ngũ Nhạc gồm Hoàn Sơn, Hoa Sơn, Thái Sơn, Tung Sơn và Hằng Sơn.

Gần đó có núi Nga Mi.

Hành Sơn xuất phát từ Quảng Tây giới hạn bởi hai con sông, gồm năm ngọn núi lớn là Chúc Cung, Tử Cái, Thiên Trụ, Vân Mật và Thạch Lẫm.

Hành Sơn ngoảnh mặt sang hai phía đông tây, sơn thủy hữu tình, núi non hùng vĩ, có tới 72 đỉnh núi lớn nhỏ, rất nhiều khe suối, hang động, đầm hồ.

Hôm ấy vừa quá Ngọ, có một người vượt qua sơn khẩu Bán Sơn Đình theo sơn lộ đi sâu vào Hành Sơn.

Đó là một thiếu niên vô cùng tuấn tú, phong dật, dáng đi như hành vân lưu thủy, thân thủ xem ra bất phàm.

Chính là Lý Tồn Hiếu.

Đi sâu vào mạch núi năm sáu dặm, chàng chợt dừng phắt lại lắng nghe.

Có tiếng người, có cả mùi huyết tanh.

Lý Tồn Hiếu không cần suy tính, vượt qua một khúc ngoặt nhìn lên.

Cảnh tượng trước mắt khiến chàng bất giác đứng sững lại.

Trên một bãi đất trống chừng bảy tám trượng vuông bên đường có ba người đang đứng đối địch. Nằm rải rác xung quanh họ có tới chín người, trong đó tám nam nhân đã chết, đầu vỡ nát, ruột gan lòi ra bầy nhầy.

Ngoài ra còn một nữ nhân ngoắc ngoải chưa chết.

Ba người hằm hằm nhìn nhau như thú dữ không phải ai xa lạ, Lý Tồn Hiếu chỉ thoáng nhìn cũng biết ngay.

Trong ba người sống, một lão phụ nhân khoát tấm da báo máu đã khô lại, rõ ràng là Bạch Phát Đồng Nhan Âm Ngọc Kiều.

Hiển nhiên tám tử thi Hàn Tinh bát vệ là kiệt tác của bà nữ quái này.

Nữ nhân ngoắc ngoải trong vũng máu hằn là Hàn Tinh phu nhân.

Hai nam nhân đang chăm chăm nhìn Âm Ngọc Kiều như muốn ăn tươi nuốt sống chính là Hàn Tinh chủ nhân và Ôn Thiếu Khanh.

Hai trong ba người đã thụ thương.

Bạch Phát Đồng Nhan Âm Ngọc Kiều vai trái bị trúng chảo nên tấm da báo bị rách một mảng lớn, máu thịt lầy nhầy, cánh tay trái gần như không cử động được.

Trên mặt bên trái của Ôn Thiếu Khanh cũng dính chảo in hình năm móng tay như vuốt hổ cào, máu chảy ròng ròng.

Hàn Tinh chủ nhân lạnh giọng nói:

- Âm Ngọc Kiều ! Chính người đã phá tan cơ nghiệp của Hàn Tinh Môn của Ông gia chúng ta. Hai mươi năm qua chúng ta không tìm được người, đáng tiếc vì thế mà sinh mầm họa !

Âm Ngọc Kiều cất giọng khùng khục đáp:

- Mối thù phụ thê người hãm ta vào tuyệt lộ hai mươi năm nay coi như đến bây giờ đã trả xong, chỉ còn một mình người, nếu ta chết bây giờ tất chưa thỏa nguyện ...

- Câm miệng ! Nếu ta nghe lời Ngọc Bách đêm đó tàn sát xong Thính Đào Sơn Trang giết luôn người thì đâu có xảy ra họa này... Thực tình lúc đó ta còn chút thương hoa tiếc ngọc, còn bây giờ thì nhận mệnh đi !

- Thực tình dù giết được người hay không ta cũng không sống hết ngày hôm nay nữa. Tuy vậy không phải chết bởi tay người đâu.

- Hừ ! Tiếp chiêu !

Hàn Tinh chủ nhân quát lên, đồng thời vung tay chộp tới vai phải Âm Ngọc Kiều Lý Tồn Hiếu đã từng lĩnh giáo *Sưu hồn trảo* của Ông Thiếu Khanh nhưng chiêu này của Hàn Tinh chủ nhân uy lực thực kinh nhân, mười phần Ông Thiếu Khanh chỉ được năm sáu.

Ông Thiếu Khanh cũng xuất *Tu La Chỉ* điểm tới.

Bấy giờ Âm Ngọc Kiều quay ngoắt sang bên, khi Ông Thiếu Khanh vừa xuất chỉ bà đã xò năm ngón tay phải như vuốt hổ chụp xuống thiên linh cái tên thiếu chủ.

Lý Tồn Hiếu chưa từng thấy ai xuất thủ kinh hồn và tàn độc đến như vậy, có lẽ không tìm được mấy người trong võ lâm có thể thoát cú trảo thần tốc và uy mãnh đến thế.

Chàng chợt nhớ lời ủy thác của Ông Phi Khanh liền vội vàng lao ra, tuy không còn hy vọng gì cứu Ông Thiếu Khanh thoát chết.

Hàn Tinh chủ nhân cũng thét lên một tiếng đầy kinh hoàng lao tới cứu nhi tử.

Đột nhiên...

Hai tiếng rú vang lên một lúc.

Lý Tồn Hiếu vừa trông thấy biến chuyển xảy ra hoàn toàn không như mình dự đoán, chốc lát sững cả người.

Thì ra Bạch Phát Đồng Nhan Âm Ngọc Kiều chộp vào thiên linh cái của Ông Thiếu Khanh chỉ để nhử Hàn Tinh chủ nhân. Chờ lão ta bỏ đến sau lưng, Âm Ngọc Kiều lập tức biến chiêu bỏ trảo chộp thẳng vào ngực Hàn Tinh chủ nhân kéo dài xuống bụng.

Hàn Tinh chủ nhân nóng lòng cứu nhi tử, hơn nữa trảo thức quá thần tốc lão không sao tránh được đã bị trúng một trảo phanh hết gan ruột ra ngoài, rú lên một tiếng ngã gục xuống.

Tuy nhiên Bạch Phát Đồng Nhan Âm Ngọc Kiều cũng bị *Sưu hồn trảo* chộp trúng yết hầu, máu xối ra như bị chọc tiết.

Lý Tồn Hiếu chậm bước tới trước mặt họ.

Bạch Phát Đồng Nhan Âm Ngọc Kiều cố ngẩng lên nhìn chàng, miệng không còn nói được nữa, tuy hình như còn biểu lộ một nụ cười, ánh mắt bình thản.

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lát rồi xuất chỉ điểm vào tử huyệt bà ta.

Âm Ngọc Kiều cười nhìn chàng bằng cái nhìn biết ơn, cơ thể giật lên một lần cuối cùng rồi bất động.

On Thiếu Khanh nhìn thấy Lý Tồn Hiếu khác nào dê thấy hổ, không còn hồn vía nào nữa, quay người bỏ chạy.

Với tuyệt đỉnh khinh công, chỉ một cú phi thân, Lý Tồn Hiếu đã chặn trước mặt hắn cười nói:

- Các hạ ! Xưa nay chưa bao giờ ta có ý kết thù oán với người. Oan có đầu, nợ có chủ. Các hạ không liên quan gì đến vụ huyết án năm xưa ở Thính Đào Sơn Trang nên cứ đường hoàng mà đi. Xem ra phụ mẫu người không cần ta xuất thủ nữa. Nhưng sau này có ý định tìm cừu thì có thể gặp ta bất cứ lúc nào.

Tới đó, chàng không để ý đến On Thiếu Khanh nữa, thông thả bước tới bên Hàn Tinh chủ nhân.

Hàn Tinh chủ nhân vẫn còn thoi thóp thở:

- Các hạ có thể trả lời tại hạ một câu chứ ?

Hàn Tinh chủ nhân gật đầu, nói giọng đứt quãng:

- Cứ hỏi... coi như ta tạ ơn... người tha... nhi tử...

- Cái đó thì không cần... Chủ mưu năm xưa trong vụ huyết án ở Thính Đào Sơn Trang là ai?

- Cha người...Thần Thủ Thánh Tâm Lý Minh Viễn ...

Lý Tồn Hiếu chấn động toàn thân, quát lên:

- Hồ ngôn !

- Ta không dối người đâu... Cha người ngờ... Hàn Thế Kiệt tư thông với mẹ người... do ghen tỵ mà... mua chuộc chúng ta... và Âm Ngọc Kiều... thiêu hủy và tàn sát Thính Đào... Sơn Trang...

Lão dừng lại một lúc, thở dốc ra nói thêm:

- Nếu không tin... hãy đi hỏi cha người... Hiện ở Chúc Dung Phong trong Nam Nhạc...

Nói tới đó, Hàn Tinh chủ nhân ngoẹo đầu xuống, thở hắt ra hơi cuối cùng.

Có lẽ lão ta không nói dối.

Lý Tồn Hiếu chợt thấy như người ta giáng vào đầu một chưởng, thân thể chợt lão đảo chực ngã.

Cuối cùng chàng nhằm ngọn núi Chúc Dung Phong nặng nề bước đi, lê chân từng bước thật chậm.

Mãi đến chiều, chàng mới tới một ngôi chùa trên đỉnh Chúc Dung Phong là Thượng Phong Tự.

Trước chùa có một quảng trường, lập tức tăng nhân đến gần, chấp tay hợp thập hỏi:

- Vị thí chủ là ...

Lý Tồn Hiếu vốn học võ nghệ từ Phật môn nên tâm vốn tôn sư kính Phật, vội vàng hoàn lễ đáp:

- Đại hoà thượng, tôi đi tìm người.

Tăng nhân hỏi:

- Chẳng hay thí chủ tìm ai ở Chúc Dung Phong này ?

- Người đó họ Lý tên là Minh Viễn.

Tăng nhân đưa mắt quan sát chàng một lúc mới hỏi:

- Thí chủ tìm Thần Thủ Thánh Tâm Lý đại hiệp ư ?

Tăng nhân biết như thế chứng tỏ Lý Minh Viễn quả thật ở Chúc Dung Phong rồi. Vậy là Hàn Tinh chủ nhân nói không sai.

Tim chàng nhói lên lại hỏi:

- Chính phải ! Phiền đại hoà thượng dẫn kiến giúp.

- Thí chủ với Lý đạo hiệp có quan hệ thế nào?

- Đó là gia phụ.

Tăng nhân à một tiếng nói:

- Chẳng trách vừa gặp thí chủ bản tăng đã thấy quen quen, thì ra thí chủ chính là Lý thiếu hiệp.

Dừng một lúc chợt hỏi:

- Xin thứ lỗi bản tăng dám hỏi thẳng một câu, có phải thiếu hiệp và lệnh tôn đã nhiều năm không gặp nhau ?

- Đúng thế. Đã hai mươi năm không gặp. Sao đại hòa thượng biết thế ?

- Vì hai mươi năm Lý đại hiệp tới Chúc Dung Phong này, mãi đến hôm nay thiếp hiệp mới lại tìm.

- Đại hòa thượng nói phải, nay gia phụ đang ở quý tự chẳng ?

- Không. Lệnh tôn ở bên ngôi chùa cao nhất Chúc Dung Phong tên là Xích Đế Từ.

- Nếu vậy xin phép đại hòa thượng...

Tăng nhân lắc đầu:

- Thiếu hiệp với Lý đại hiệp là cốt nhục, bản tăng không thể không nói rõ: thiếu hiệp đến trễ rồi !

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:

- Đại hòa thượng nói thế ...

- Lý đại hiệp hai mươi năm trước đã tự rời cõi thế quy về cõi Phật rồi...

Lý Tồn Hiếu nhũn người, cố gượng cho khỏi ngã, sau một lúc mới trấn định hỏi:

- Sao vừa rồi đại hòa thượng nói gia phụ bên Xích Đế Từ ?

- Đó là y mộ của Lý đại hiệp

- Y mộ ư ? đại hòa thượng muốn nói...

Tăng nhân đáp:

- Hai mươi năm trước lệnh tôn Lý đại hiệp tới Xả Thân Nhai gần Xích Đế Tự lao mình nhảy xuống Chúc Dung quy thiên. Phương trượng của tệ tự ra lệnh cho bọn bản tăng xuống vực tìm kiếm, nhưng vực sâu trăm trượng, phải mười ngày sau mới tìm được bộ y phục mà sinh thời Lý đại hiệp vẫn mặc. Phương trượng tệ tự cho tìm kiếm mãi vẫn không tìm được gì thêm nên sai lập mộ chôn bộ y phục gần Xích Đế Từ.

Lý Tồn Hiếu đau đớn hỏi:

- Đại hòa thượng, còn hài cốt ...

Tăng nhân thở dài:

- Hai mươi năm trước khi Lý đại hiệp mới đến thì ở trong hang đá tới nay mới gọi là Xả Thân Nhai, cứ dăm bữa nửa tháng mới đến tệ tự một lần để uống trà hoặc đánh cờ với phương trượng giải sầu. Có lần thấy Lý đại hiệp lâu không đến, phương trượng cho bọn bản tăng đi tìm mới biết đại hiệp đã nhảy xuống vực tự vẫn. Khi tìm được bộ y phục của đại hiệp, thấy có nhiều vết thú cào, chắc xương thịt đã bị ác thú hủy hết...

Lý Tồn Hiếu vô cùng đau khổ, hồi lâu mới nói:

- Đại hòa thượng có thể dẫn tôi đến đó xem...

- Sau khi Lý đại hiệp nhảy xuống vực tự vẫn, tề tự liệt khu vực Xích Đế Tự thành nơi cấm địa, suốt hai mươi năm không cho ngoại nhân lai vãng. Thiếu hiệp muốn đến đương nhiên là ngoại lệ xin hãy theo bần tăng.

Nói xong dẫn chàng lên đỉnh.

Từ Thượng Phong Tự lên đỉnh cao nhất của Chúc Dung Phong tất hiểm trở khó đi.

Thế nhưng tăng nhân vẫn lướt dốc đá cheo leo gập ghềnh mà như đi giữa đường bằng, đủ biết thân thủ không nhược.

Khi họ lên tới tuyết đỉnh, trời đã hoàng hôn. Gió núi thổi mạnh làm y phục tung bay phần phật.

Xích Đế Từ không lớn, chỉ gồm một điện hai chái.

Bên tả Xích Đế Từ không xa quả nhiên có một ngôi mộ, phía trước mộ dựng một tấm bia đá viết chín chữ.

Thần Thủ Thánh Tâm Lý đại hiệp chi mộ

Ngôi mộ đứng sừng sững trên tuyết đỉnh Chúc Dung Phong đã mấy nghìn ngày, bao nhiêu phong vũ đã trải qua, vậy mà nhi tử đến hôm nay mới biết.

Cho dù lòng thân phụ hẹp hòi, chỉ vì ghen tuông mà mua chuộc Ôn gia và Bạch Phát Đồng Nhan Âm Ngọc Kiều hạ thủ tàn độc, đang đêm tập kích Thính Đào Sơn Trang, sát hại hoàn toàn gần trăm người của Hàn trang chủ khiến mẫu thân phải bỏ chạy, cũng vì thế mà vong thân. Nhưng dù sao đối với chàng vẫn là cha đẻ. Lại nghĩ đến thân phụ đã đâm đầu xuống tuyết phong tự tận, xương cốt không còn lòng chàng lại thấy nhói đau.

Chàng quỳ xuống cung kính lạy ba lạy, lúc đứng lên nhìn thần tăng nói:

- Đại hoà thượng, đối với tất cả chư vị trong quý tự, tôi chỉ biết nói hai tiếng đa tạ mà thôi...

Tăng nhân đáp:

- Thiếu hiệp không cần khách khí. Đó chẳng qua là đạo nghĩa mà thôi, chẳng đáng phải nói lời cảm tạ.

- Sao lại thế? Quý tự đâu có trách nhiệm coi giữ tiên phụ...

Dứt lời, chàng nhìn một mỗm đá nhô ra rất chênh vênh bên miệng vực đi tới

Tăng nhân hỏi:

- Thiếu hiệp định đi đâu ?

- Tôi muốn đến Xả Thân Nhai xem...

- Trời tối rồi, và đường núi rất nguy hiểm, thiếu hiệp hãy cẩn thận.

- Xin đa tạ hòa thượng, tôi sẽ cẩn thận.

Tăng nhân thấy không tiện ngăn trở Lý Tồn Hiếu nhưng bám sát theo sau đề phòng bất trắc.

Đứng ở Xả Thân Nhai nhìn xuống thấy bên dưới đen ngòm, thậm chí nhiều người không đủ dũng khí nhìn xuống lấy một lần.

Chàng lẩm bẩm:

- Từ đây rơi xuống, đừng nói là người, đến cả mình đồng da sắt cũng phân thân nát cốt...

Nhìn xuống vực, chàng buồn bã nghĩ thầm:

- Không biết phụ thân hối hận vì đã âm mưu tàn sát Thính Đào Sơn Trang mà tự vận hay còn nguyên nhân nào khác nữa ?

Chỉ nghe tăng nhân nói:

- Trời tối rồi thiếu hiệp xin cùng bản tăng hạ phong.

Lý Tồn Hiếu gật đầu.

Về đến Thượng Phong Tự đã thấy ba vị tăng nhân đứng giữa sân.

Đứng chính giữa phía trước là một lão tăng khí độ siêu phàm, mi dày bạc rủ xuống.

Tăng nhân đi cùng Lý Tồn Hiếu nói:

- Đó là phương trượng của tệ tự.

Lý Tồn Hiếu vội bước lên thi lễ nói:

- Văn bối là Lý Tồn Hiếu kiến quá phương trượng.

Lão tăng hợp thập đáp lễ rồi nhìn chàng nói:

- Không dám ! Thiếu hiệp quang lâm nhưng lão nạp không kịp nghênh đón, mong thiếu hiệp lượng thứ !

- Đâu dám ! Văn bối lỡ mãng tới đây mới hay tin dữ nên vội đăng phong mà chưa kịp yết kiến phương trượng thật là thất lễ, mong phương trượng mở lượng hải hà.

- Thiếu hiệp quá khiêm ! Đó là chuyện thường tình...

Tới đó lão tăng thở dài nói tiếp:

- Hai mươi năm trước lệnh tôn tới Chúa Dung Phong, lão nạp coi là thượng khách không ngờ xảy ra bất hạnh khiến lão nạp canh cánh trong lòng, nay thấy thiếu hiệp không khỏi hổ thẹn.

- Phương trượng đừng nói thế chứ. Quý tự đâu có trách nhiệm bảo vệ ai ? Hơn nữa một người đã có lòng tự tận thì không ai ngăn được. Nay quý tự đã chăm lo phần mộ của tiên phụ chu đáo như vậy, vẫn bồi cảm tạ đại ân rồi...

- Thiếu hiệp không nên khách khí ! Nay đã tối, tự viện gió to xin thiếu hiệp quá bước vào tậ tự ...

- Đa tạ phương trượng, vẫn bồi có việc cần làm không dám phiền ...

- Trời tối rồi sao thiếu hiệp không lưu lại một đêm ?

- Hảo ý của phương trượng vẫn bồi xin tâm lĩnh. Nhưng thực vẫn bồi có việc không thể kéo dài, xin phương trượng khoan thứ.

- Nếu đã thế lão nạp không dám lưu. Hãy để lão nạp tiễn thiếu hiệp hạ sơn.

- Không dám ! Còn y mộ tiên phụ ở đây, phương trượng hãy cho phép lần khác vẫn bồi lại đến.

Nói xong thi lễ đi ngay.

Dù Lý Tồn Hiếu từ chối nhưng lão tăng cùng hai tăng nhân khác cũng theo chàng xuống núi.

Với nỗi lòng nặng trĩu, chàng một mạch quay về Đại Lôi Âm Tự.

Ngay ở tu viện, Lý Tồn Hiếu thấy một lão nhân bận bạch y, diện mạo cổ quái, vội vàng quỳ xuống nói:

- Sư phụ đồ nhi đã về !

Bạch y lão nhân này chính là một trong hai đại kỳ nhân đương thế Thiên Ngoại Thần Ma Độc Cô Trường Minh.

Độc Cô Trường Minh ngửa mặt cười to một tràng mới nói:

- Lâu ngày không thấy, để sư phụ nhìn người nào ! Ai ... quả là càng ngày càng tuấn tú ra, không dẫn theo hàng đại cô nương, tiểu cô nương đấy chứ ?

Lý Tồn Hiếu đỏ mặt đáp:

- Làm sao lão nhân gia mới gặp đã trêu Hiếu nhi rồi...

Độc Cô Trường Minh đã ngửa mặt cười to một tràng nữa rồi chợt trừng mắt nhìn vào cửa chùa quát:

- Hòa thượng ! Người điếc hay sao? Ta đã tới đây sao người không chịu ra chứ ?

Không có động tịnh gì, trong Đại Lôi Âm Tự vắng ngắt.

Độc Cô Trường Minh nhíu mày nói:

- Đi nào tiểu tử !

Nói rồi kéo tay chàng vào thẳng đại môn.

Ngay trước Đại Hùng Bảo Điện tôn nghiêm một trung niên tăng nhân rất tuấn mỹ ngồi bàn tọa, mắt nhắm nghiền.

Độc Cô Trường Minh nói:

- Hòa thượng ! Đừng giả vờ nhập định nữa ! Lão nhi tới đây !

Hòa thượng vẫn bất động, thậm chí mi mắt cũng không nháy.

Độc Cô Trường Minh quát lên:

- Hay thật ! Mới đây còn nói cười với ta, bây giờ đã ngủ. Để ta gõ cái đầu trọc xem người có chịu dậy không ?

Rồi bước vào Đại Hùng Bảo Điện, bỗng sững người nói:

- Tiểu tử hỏng rồi ! Hòa thượng viên tịch rồi !

Lý Tồn Hiếu rùng mình, hồn vía bay đâu mất cả, đâm bổ tới điện phủ phục xuống trước vị trung niên hòa thượng.

Quả nhiên hòa thượng không còn hô hấp nữa, thân thể giá lạnh đã viên tịch rồi.

Lý Tồn Hiếu giập đầu xuống đất khóc nức lên.

Độc Cô Trường Minh lẩm bẩm nói:

- Có chuyện gì vậy chứ ? Sao lại thế được ? Chỉ mới đây thôi mà... chưa đầy một khắc...

Lão chợt lục tìm trong tầng y của trung niên hòa thượng một hồi rồi cầm lên phong thư xem thoáng qua nói:

- Tiểu tử phong thư này gửi cho người.

Lý Tồn Hiếu mở thư đọc, sắc mặt biến hẳn đi, cuối cùng bổ xuống trước mặt hòa thượng thống thiết gọi to:

- Cha !

Độc Cô Trường Minh nghe thế liền giằng lấy bức thư đọc nhanh một lượt rồi cũng biến sắc, lẩm bẩm:

- Thì ra thế... thì ra thế... Chẳng trách gì năm xưa hẳn gọi tiếng Ngọc Nương... Chẳng trách nào... Vừa chẵn hai mươi năm... bức màn bí ẩn mới lộ ra...

Rồi lão chợt mở ta đôi mắt, quát lên:

- Hòa thượng ! Người nên xuống chín tầng địa ngục !

Dứt lời quay ra sân phóng một chuồng.

Tiếng nổ vang lên như sét làm một cây cổ tùng gãy gục làm sập một góc điện.

Cũng chính ngay lúc đó, từ thình không phía xa xa không biết ai đặt một ngọn thiên đăng từ bao giờ, từ từ thăng lên cao, mỗi lúc một nhỏ, mỗi lúc một cao...

(Hết)

*** Trọn Bộ ***

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com